

H. de Roos

de **Kameleon** houdt stand

KLUITMAN

DE KAMELEON HOUDT STAND

H. DE ROOS

Geïllustreerd door RUUD HAMEETEMAN

11e druk

UITGEVERIJ KLUITMAN, ALKMAAR

HOOFDSTUK I

De sokken van Gerben

„Pak aan, pa, de krant!” riep Sietse.

Zijn vader ving de krant behendig op en knipoogde.

„Bedankt, zoon,” zei Klinkhamer grinnikend, waarna hij de voorpagina bekeek. Drie seconden later kreeg hij een rood hoofd.

„Zeg, weet iemand waar...?” begon Hielke, die de kamer binnenliep.

Zijn vader onderbrak hem echter. „Dit is het toppunt!” riep hij.

Zijn zoons keken hem verschrikt aan en zijn vrouw zat meteen rechtop in haar stoel. „Wat is er aan de hand?” vroeg ze.

„Hier,” riep Klinkhamer woest. Hij sloeg op de krant. „Dit is toch niet normaal meer? Het is misdadig!”

„Waar heeft-ie het over?” vroeg Hielke aan Sietse, terwijl hun moeder, die was opgestaan, over de schouder van haar man de voorpagina bekeek.

„Gaat het dus toch door?” vroeg ze onthutst. „Maar daar

zouden ze toch nog wat langer over nadenken, zeiden ze?”

„Politiek!” riep Klinkhamer. „Allemaal politiek!”

„Ik snap er geen biet van,” zei Hielke. „Zeg pa, waarom ben je opeens zo kwaad? Wat staat er in de krant?”

„In de krant staat dat ons dorp wordt opgeheven,” antwoordde de smid.

„Wat?” reageerden Hielke en Sietse gelijktijdig. „Breken ze het dorp af? Maar dat...”

„Nee, nee, zo erg is het nu ook weer niet.” Klinkhamer gaf de krant aan zijn vrouw en zuchtte. „Lenten wordt bij Jonkersveen gevoegd. Het schijnt tegenwoordig beter te zijn als je alleen een paar grote gemeenten hebt, in plaats van een heleboel kleintjes. En omdat Lenten en Jonkersveen vrij klein zijn, hebben de hoge heren beslist dat ze in elkaar moeten opgaan.”

Sietse en Hielke dachten erover na.

„Moet onze burgemeester dan weg?” vroeg mevrouw Klinkhamer. „En gaat het gemeentehuis dicht?”

„Reken maar,” bromde Klinkhamer.

„Wat een onzin!” riep Sietse uit.

„En waarom moeten wij bij Jonkersveen gevoegd worden?” wilde Hielke weten. „Het kan toch ook andersom?”

„Ze hebben er lang en breed over gepraat,” zei Klinkhamer.

„De ene vergadering was nog niet afgelopen of er begon weer een nieuwe. Dat heeft maandenlang geduurd. Nu hebben die lui van het provinciebestuur de knoop dus doorgehakt. Tenminste, als ik de krant mag geloven. Lenten komt bij Jonkersveen. Punt uit.”

„Dat is niet eerlijk,” mopperde Sietse.

„Zo te zien zal er weinig meer aan te doen zijn,” zei Jeltje Klinkhamer. Ze legde de krant weg en ging weer in haar stoel zitten.

„Echt niet?” vroeg Hielke.

Zijn vader haalde zijn schouders op. Toen zei hij boos:

„Misschien toch wel. Ik grijp het zwaarste aambeeld dat ik heb, bind er een touw aan vast en slinger heel Jonkersveen van de kaart!”

„Doen, pa!” vond Hielke. „Wat zullen ze opkijken!”

„Hm,” mompelde Klinkhamer. Hij keek op zijn horloge.

„Zeg, willen jullie iets voor me doen?”

„Ik zal een stevig stuk touw gaan zoeken,” bood Sietse aan.

„Wacht daar nog maar even mee,” zei zijn vader. Er vloog een glimlach over zijn gezicht. „Ik bedoel iets anders. Willen jullie even naar Jellema varen? Ik heb zijn pomp gerepareerd en die zal hij straks wel weer nodig hebben.”

„Je bedoelt of we even naar meneer Gerben willen gaan,”

verbeterde Hielke. „De héér Gerben Zonderland. Natuurlijk pa. Waarom niet?”

Klinkhamer hielp hen met het versjouden van de pomp, waarna Sietse de motor van de Kameleon startte.

„Een pomp.” Hielke bekeek het apparaat aandachtig, terwijl ze het boothuis uit voeren. „Eigenlijk is dit zoiets als een omgekeerde stofzuiger, hè?”

Sietse gaf geen antwoord. Het was zelfs de vraag of hij geluisterd had. Want hij zei: „Toch wel jammer dat Gerben getrouwd is, vind je ook niet?”

„Hoezo?”

„Nou ja, we zien hem haast nooit meer. Dat begon al toen de zuivelfabriek werd veranderd in een meubelcentrale en hij de dochter van de direkteur leerde kennen.”

„Liefde op het eerste gezicht!” grinnikte Hielke.

„En nu wordt Gerben vader.” Sietse richtte zijn blik op de Woudaap in de verte. „Ik durf te wedden dat we hem dan helemaal niet meer zien. Dan moet-ie luiers verschonen en het kind de fles geven.”

„Papa Gerben,” zei Hielke. „Ik kan het me niet voorstellen. Zou de baby net zo’n lelijk gezicht krijgen als hij?”

„Nog veel lelijker,” voorspelde Sietse. In gepeins verzonken liet hij de Kameleon kalm door het bijna rimpelloze water van

het meer glijden.

De schroef zorgde voor een breed uitwaaiierend schuimspoor, dat snel oploste.

Er waren op deze rustige zomeravond weinig andere mensen op het meer.

Evenwijdig aan de Polderdijk voer de Kameleon naar de Woudaap. De molen keek uit over het water als een reus die tevreden was met wat hij zag. Een kleine gestalte stond voor de molen de naderende Kameleon te bekijken.

„Daar heb je Kees,” zei Hielke.

Kees Dijkstra haalde zijn handen uit zijn zakken, stak een hand de hoogte in en riep: „Pech of panne?”

„Natuurlijk niet,” antwoordde Sietse. „Achterlijke vraag.”

„Nou ja, ik dacht... jullie varen zo langzaam. Er had toch een cilinder naar de haaien kunnen zijn of niet soms?”

„Er is niks naar de haaien.” Sietse liet de Kameleon zachtjes tegen de oever botsen.

„Blijven jullie hier of varen we samen ergens heen?” wilde Kees weten. En meteen vroeg hij er achteraan: „Wat hebben jullie daar?”

„Een pomp,” antwoordde Hielke. „Die is van Jellema. We zijn op weg naar hem toe. Nou, stap maar in,” nodigde hij uit. „Wat een ding,” zei Kees, terwijl hij in de Kameleon klom.

„Was-ie kapot?“

„Alles gaat kapot,” bromde Sietse.

Kees keek hem verbaasd aan. „Wat heeft-ie?“ vroeg hij Hielke.

„Dat moet je hem zelf vragen,”

„Wat heb je?“ wendde Kees zich tot Sietse, die van de oever wegvoer. „Op je kop gehad? Heeft je vader je soms op zijn aanbeeld gelegd en er toen op los...?“

„Man, schei toch uit.” Sietse snoof.

„Heb ik iets verkeerd gezegd?“ vroeg Kees aan Hielke.

„In de krant stond dat wij bij Jonkersveen komen,” zei Sietse.

„Heb jij dat dan niet gelezen?“

„Jawel.”

„Nou dan!”

„Er verandert toch niks?“ vond Kees. „Mijn vader zei dat het met het bestuur te maken heeft. Meer niet. Onze gemeenteraad gaat gewoon naast de gemeenteraad van Jonkersveen zitten. Zoiets.”

„Onze burgemeester wordt weggestuurd en ze gaan het gemeentehuis sluiten,” zei Sietse. „Straks moeten we precies doen wat die lui uit Jonkersveen willen. Ze nemen ons misschien zelfs onze naam af. Dan komen er allemaal bordjes langs de weg te staan met Jonkersveen erop. En over een paar

jaar weet niemand nog dat Lenten ooit heeft bestaan.”

„Wat zit je je toch op te winden?” verbaasde Kees zich.

„Bij ons thuis vinden ze het anders helemaal niet leuk,” zei Sietse. „Wat vinden jouw ouders ervan?”

„Mijn vader zei dat hij een vlammenwerper ging lenen om Jonkersveen uit te roken,” antwoordde Kees.

Sietses gezicht klaarde op. „Geen gek idee, hé!”

„Allemaal onzin,” zei Hielke. „Ze zullen ons heus niet onze naam afnemen. Ik denk dat er alleen maar op de plaatsnaambordjes komt te staan: Lenten, gemeente Jonkersveen. Dat is toch geen ramp?”

Intussen hadden ze de boerderij van Jellema bereikt. De bungalow waarin Gerben met zijn vrouw Chantel woonde, was op het erf van Jellema gebouwd.

Behalve Kara, die kwispelend naar hen toe kwam, was er geen hond te zien.

„Waar is iedereen?” vroeg Hielke. „Gerben heeft de rolluiken half omlaag getrokken. Hij slaapt toch nog niet, hè?”

„We komen toch niet voor Gerben?” merkte Sietse op.

Samen met Kees tilde hij de pomp uit de Kameleon.

Begeleid door Kara droegen ze het apparaat naar de boerderij.

Halverwege viel om de een of andere reden de beschermkap op de achterkant van de elektromotor eraf.

Met een geluid als van vallende potten en pannen kwam de kap op de tegels terecht.

Kara blafte.

Opeens vloog de achterdeur van de bungalow open. Gerben kwam rennend op zijn sokken tevoorschijn.

„Aha,” riep hij, „als ik het niet dacht. Jullie dus weer! Wat moet dat hier? Kunnen jullie niet in de smederij blijven? Daar kun je net zoveel herrie maken als je wilt. Hier moet het rustig zijn. Doodstil!”

„Schreeuw niet zo,” zei Kees droog. „Mijn oren vallen zowat van mijn kop.”

Gerben liep op de pomp af, bromde iets en wees naar een deur in de boerderij van Jellema. „Goed dat-ie er weer is,” zei hij. „Zet daarginds maar neer en maak dan dat jullie wegkomen. Hier wens ik absolute stilte, oké?” Met die woorden haastte hij zich terug naar de bungalow. Hij trok de deur voorzichtig achter zich dicht.

„Hier,” zei Sietse, terwijl hij tegen zijn voorhoofd tikte. „Hij schreeuwt van hier tot Tokio dat we stil moeten zijn. Dat slaat toch nergens op?”

Boer Jellema kwam uit een van de stallen en knikte blij toen hij zijn pomp herkende.

„Prima service,” zei hij tevreden. „Heel mooi. Bedankt voor het brengen en dank je vader voor het snelle werk.”

„Zullen we doen,” antwoordde Hielke.

„Wat is er eigenlijk met Gerben?” wilde Sietse toen weten.

„Die deed zo raar als een komkommer op schoolreisje.”
Jellema lachte en antwoordde: „Hij is gewoon zenuwachtig. Vriend Gerben kan elk moment vader worden en nu heeft onze praatjesmaker het niet meer. Daarnet stormde hij met één laars en één schoen aan de varkensstal in. Je had zijn gezicht eens moeten zien. Alsof hij werd achtervolgd door een vliegende schotel!”

De jongens schoten in de lach.

„Ik kan het me niet voorstellen,” zei Kees. „Gerben met een baby op zijn arm.”

„En wat zal-ie opscheppen,” voorspelde Hielke. „Nu is-ie zo zenuwachtig als wat en straks loopt-ie kilometers ver naast zijn schoenen.”

„Sokken, zul je bedoelen,” grijnsde Sietse.

Kort daarop zaten ze weer in de Kameleon.

„Zeg, als de baby er is, moeten we natuurlijk op kraamvisite, hè?” zei Kees. Hij wreef in zijn handen. „Dat wordt taart eten, wedden?”

„Taart?” herhaalde Hielke hoofdschuddend. „Beschuit met muisjes.”

„Hè? Nee toch?” Kees keek op zijn neus. „Dat is iets voor kinderen.”

„Precies,” zei Hielke. „En je moet een kadootje meenemen.”

„Ook dat nog!” riep Kees uit. „Wat dan?”

„Luiers,” antwoordde Hielke.

„Een rammelaar,” bedacht Sietse.

„Of een speelpakje,” lachte Hielke.

„Een fopspeen,” grinnikte Sietse.

Ze bereikten de Woudaap, waar Kees weer aan wal stapte.

Tegen zijn vader, die in de deuropening stond, zei hij:

„Gerben krijgt een kindje.”

„Is het er al?”

„Kan best,” zei Kees schouderophalend, „we zijn er net geweest, maar je kunt nooit weten.”

„Wat zeg je nou allemaal?” vroeg de molenaar fronsend. „Is die baby nou geboren of niet?”

„Toen we bij Gerben waren in elk geval nog niet,” antwoordde Hielke.

„Wat ik heb gehoord,” zei Dijkstra tegen zijn zoon, „is dat het ieder moment zover kan zijn. Beschuit met muisjes, hè jongens?”

„Bah,” reageerde Kees.

„Jij hebt liever iets gezonders, hè?” vroeg Dijkstra lachend.

„Slagroomtaart of zo.”

„Het mag ook een kersentaart zijn, hoor,” zei Kees. „Of eentje met chocola.”

„Een hele?” wilde zijn vader weten. „Met een doorsnee van drie meter?”

Hielke en Sietse lachten om het hongerige gezicht dat Kees trok, groetten Kees en zijn vader en voeren weer verder.

Toen ze de Kameleon in het boothuis achter de smederij hadden vastgelegd, zagen ze een fiets tegen de gevel staan. De fiets bleek van Zwart de politieman, te zijn. Hij maakte een praatje met Klinkhamer.

„Jongens, is die pomp keurig afgeleverd?” vroeg Klinkhamer.

„Yep,” antwoordde Sietse, met een blik op de portofoon die aan een riempje voor de borst van Zwart hing.

„Met de groeten van Jellema en zijn dank voor de snelle service,” ging Hielke verder.

„Graag gedaan,” zei Klinkhamer. „Jullie ook bedankt.”

„Hoe staat het met Gerben?” wilde Zwart weten. „Hebben jullie hem nog gezien?”

„Hij rende als een kip zonder kop op sokken over het erf,” vertelde Hielke. „Er kon geen lachje van af.”

„Ja, die verheugt zich op zijn zoon,” zei Zwart. „Als dat maar niet net zo’n opdonder wordt als Gerben. Dan kunnen we hier in het dorp helemaal onze lol op.”

„Zijn zoon?” vroeg Hielke verbaasd. „En als het nou eens een meisje wordt?”

„Dat kan ik me nauwelijks voorstellen.” Zwart schudde zijn hoofd. „Gerben met een dochter? Nee.”

De volgende ochtend, om kwart voor negen, verscheen Gerben in de smederij. Hij droeg keurige kleren en straalde van top tot teen.

„O jé,” zei Hielke, „moeten we je feliciteren?”

„Echt?” vroeg Sietse.

„En?” zei Klinkhamer.

„We hebben een meisje!” jubelde Gerben. „Met alles d'r op en d'r aan! En met Chantel is ook alles in orde.”

„Dat is hartstikke mooi, Gerben,” zei Klinkhamer en hij stak Gerben met een brede glimlach zijn hand toe. „Van harte en nog veel geluk met je dochter.”

Hielke en Sietse gaven Gerben ook een hand, terwijl Sietse hem onderzoekend aankeek.

„Had je niet liever een zoon gehad?” vroeg hij.

„Hoezo?”

„Nou ja, ik weet niet. Volgens Zwart zouden jullie een jongetje krijgen.”

„Wat de politie zegt, moet je nooit geloven,” waarschuwde Gerben. „Daarbij komt dat hij er niets mee te maken heeft.”

„Ik ga het m'n moeder vertellen,” zei Sietse voor hij wegliep.

„Hoe heet ze?” vroeg Klinkhamer.

„Anna-Renate,” antwoordde Gerben trots. „We hebben haar vernoemd naar mijn moeder Anna en de moeder van Chantel. Vandaar die dubbele naam. Ik ben nu op weg naar het gemeentehuis om de baby aan te geven. Ik kan er over vijf minuten terecht.”

Jeltje Klinkhamer kwam de smederij binnenlopen en gaf Gerben onstuimig drie zoenen. „Gefeliciteerd, Gerben!” zei ze blij. „Wat fijn voor jullie! Is met Chantel ook alles goed?” „Ja ja, dankjewel.” Gerben werd verlegen van al die belangstelling en draaide zich om met een hoofd dat enigszins rood aanliep. „Ik ga gauw weer verder. Eh... dag.” Ze keken hem na, terwijl hij als een speer op zijn fiets wegreed.

Maar nog geen drie minuten later stond Gerben alweer in de smederij. Zijn hoofd was nu nog roder geworden.

„Sorry, maar hoe heet mijn dochter ook alweer?” vroeg hij hijgend aan Klinkhamer.

Die keek hem verwonderd met opgetrokken wenkbrauwen aan. „Je weet toch nog wel hoe je eigen kind heet?”

„Anna, maar die andere naam... die ben ik eventjes kwijt,” moest Gerben toegeven.

„Renate!” lachte Hielke. „Heb je een gat in je hoofd of zoiets?”

„Bemoei je er niet mee,” zei Gerben. „Wat zei je? O ja, Anna-Renate. Oké, ik ben weer weg.”

En met die woorden slingerde hij zich voor de tweede keer op zijn fiets.

HOOFDSTUK II

Gangsters in Jonkersveen

„Nou moet je het me eens precies uitleggen,” zei Sietse wat later tegen zijn broer. „De directeur van de meubelcentrale, die meneer Loots, dat is de vader van Chantel, nietwaar?”

„Ja.”

„Dus dan is meneer Loots opa geworden,” begreep Sietse.

„Helemaal goed.”

„En die is ook de schone vader van Gerben, hè?”

„Zijn schoonvader,” verbeterde Hielke.

„Dat zeg ik.” Sietse keek voor zich uit. „Gek, als je er goed over nadenkt. Zo heb je alleen maar een moeder en dan ineens heb je een grote familie. Een vrouw, een kind, een schone vader...”

Hielke lachte. „Vind je dat gek?” vroeg hij.

„Wie is hier gek?” vroeg onverwachts een stem.

De tweeling draaide zich om en zag Melle de Vries in de deuropening van de smidse staan.

Melle, die vroeger met een carrousel de kermissen in de wijde omgeving had afgereisd, had een baantje gekregen in de

meubelcentrale, maar nam het niet zo nauw met de werktijden.

Hij lummelde liever wat rond, waarbij hij andere mensen soms van hun werk hield. Voor de rest deed hij niemand kwaad, al gedroeg hij zich weleens wat vreemd.

„Kijk eens,” zei hij, terwijl hij met een velletje papier zwaaide.

„Van de dokter gekregen.”

„Ja?” reageerde Hielke.

„Omdat ik last van mijn maag had, heeft hij me dit voorgeschreven. Lees maar.” Hij stak Hielke het papiertje toe.

„O, maar ik denk niet dat...” Hielke zweeg toen hij las wat erop stond.

„Ja, de dokter heeft opgeschreven wat ik moet eten,” vertelde Melle. „Een dieet.”

„Ik begrijp het niet,” zei Hielke, terwijl hij het recept aan zijn broer gaf. „Wat was er dan mis? Je had maagpijn, zei je?”

„Ja, ik voelde me al een tijdje hartstikke beroerd,” zei Melle. Hij kreeg het briefje terug en stopte het zorgvuldig weg.

„Weet je, ik ben gek op paling. Paling met jenever... héérlijk!” Sietse en Hielke trokken een vies gezicht.

„En dat at je elke dag?” wilde Sietse weten. „Paling?”

Melle knikte. „Met een slok jenever erbij,” zei hij. „Maar ja, ik

werd er misselijk van. Jammer.”

Hielke begon te lachen. „Vind je het gek?” riep hij uit.

Opeens stak Gerben zijn hoofd om de deur.

„Verdraaid,” zei hij kwaad en hij stapte op Melle af, „wat voer jij hier uit? Je moet op je werk zijn, man.”

„Weet ik, maar ik ben bij de dokter geweest.” Melle gaf Gerben het briefje. „Kijk maar.”

Gerben wierp er een fronsende blik op en schudde zijn hoofd. „Oké,” zei hij, „maar nu aan de slag. Er moet een meubelwagen worden geladen en iedereen vraagt zich af waar jij uithangt. Hup, schiet op!”

„Nou zeg, doe niet zo raar,” sputterde Melle tegen en hij maakte dat hij buiten kwam.

„Af en toe zou ik die vent zijn nek willen omdraaien,” gromde Gerben. „Hij voert nooit iets uit. Wat moet je met zo’n kerel?”

„Hij bedoelt het goed,” merkte Hielke op.

„Dat zal wel.” Gerben keek om toen de smid binnenkwam. Ze groetten elkaar en Gerben vertrok weer.

„Sinds hij ook nog eens met de meubelcentrale te maken heeft, rent hij van hot naar her,” merkte Klinkhamer op. „Hij heeft amper tijd meer voor een praatje. En nou is-ie ook nog vader op de koop toe. Als hij maar niet over zijn toeren

raakt.”

„Maak je maar niet druk om Gerben, pa,” zei Sietse. „Hij vindt het prachtig om rond te rennen en bevelen uit te delen.”

„Jongens, kom eens?” klonk de stem van Jeltje Klinkhamer. Ze was ook de smederij binnengekomen. „Of jullie iets voor de dokter willen doen. Ik had hem net aan de telefoon.”

„Wat moeten we doen?” wilde Hielke weten.

„Dat weet ik niet, maar hij vroeg of jullie even wilden langskomen.”

„Om het gras te maaien zeker,” zei Sietse ontevreden. „Als ik ergens van baal, dan is het wel van grasmaaien.”

„Kom op, joh!” riep Hielke en hij duwde een vuist tegen Sietse's hoofd.

„Laat dat!”

Ze liepen door de voortuin naar het huis van de dokter, waar Sietse spiedend om zich heen keek.

„Het gras is lekker kort,” zei hij opgelucht. „Het zal dus wel wat anders zijn.”

„Ja, lekker schoffelen,” grijnsde Hielke.

„Ik moet er niet aan denken.”

„Jij bent een echte luiwammes, weet je dat?” zei Hielke, voordat hij als eerste via de praktijkingang het huis binnenging.

De assistente van de dokter zat achter de balie op een computer te werken.

„Hoi,” zei Hielke, „we komen voor de dokter.”

Het meisje keek hen onderzoekend aan. „Het spreekuur is voorbij,” zei ze. „Of hebben jullie een afspraak?”

„Ja,” antwoordde Sietse. „Telefonisch.”

„O ja?” Het meisje pakte de agenda en gleed met een vinger langs de afspraken. „Ik zie nergens de naam Klinkhamer,” zei ze. „Weten jullie het zeker? Wie is er trouwens ziek?”

„Niemand,” antwoordde Hielke.

„Zien wij er dan zo beschimmeld uit?” vroeg Sietse.

Hielke schoot in de lach, maar de doktersassistente keek allesbehalve vriendelijk.

„Jullie staan me voor de gek te houden,” zei ze streng. „En dat terwijl ik het zo druk heb. Ga alsjeblieft weer weg.”

„Sorry, maar we hebben ècht een afspraak met de dokter,” hield Hielke vol. „Niet omdat we ziek zijn, maar...”

„Nu is het genoeg!” De assistente stond kwaad op, kwam achter de balie vandaan en opende een deur. „Dokter,” zei ze, „hier moet u iets aan doen.” Omdat ze de deur achter zich dichttrok, konden de jongens niet horen wat ze verder nog zei.

Ze keken elkaar aan.

„Wacht maar,” fluisterde Sietse.

Hij kreeg gelijk: een paar seconden later kwam het meisje terug. Ze bloosde en wees kortaf, zonder iets te zeggen, naar de openstaande deur.

„Dankjewel,” zei Sietse poeslief.

„Zie je wel?” grinnikte Hielke.

„Beste jongens,” zei de dokter toen ze zijn spreekkamer binnenliepen, „waarom houden jullie iedereen toch altijd zo voor de gek?”

Hielke haalde zijn schouders op. „We zeiden gewoon dat we een afspraak met u hadden, dokter,” zei hij. „Maar de assistente wilde ons niet geloven. Daar kunnen wij toch niets aan doen?”

De dokter glimlachte en gaf Hielke een pakje. „Fijn dat jullie zo snel gekomen zijn,” zei hij. „Het gaat om dit pakje. Willen jullie het naar dokter Van der Horst in Jonkersveen brengen? Ik heb hem beloofd dat ik het met de snelste boot van het dorp zou laten bezorgen. Tenminste, als de Kameleon de snelste boot is, zoals ze altijd zeggen.”

„Natuurlijk!” antwoordde Sietse een beetje beledigd. „Dat weet toch iedereen?”

„Heeft Jonkersveen een nieuwe dokter?” vroeg Hielke verbaasd.

„Sinds een maand,” antwoordde de dokter. „En doe hem de groeten van me. Wat gaat deze koeriersdienst me eigenlijk kosten?”

„Drie kilo hoestpillen, een zak anti-werk-poeder en een griepspuit,” somde Hielke op, waarna ze zich omdraaiden. „We doen het helemaal gratis, dokter,” zei Sietse over zijn schouder.

De assistente achter de balie zat druk op het toetsenbord van de computer te timmeren en keek niet op toen de jongens voorbijliepen.

„Doei,” groette Sietse nadrukkelijk.

„Pest haar toch niet zo,” zei Hielke toen ze buiten waren.

„Die heeft het te hoog in d'r bol,” vond Sietse. „Terwijl ze vroeger toch hartstikke aardig was.”

Toevallig liep Louw Vrolijk juist voorbij. Hij keek een beetje verbaasd. „Wat moesten jullie bij de dokter?”

„Ga uit de buurt,” waarschuwde Hielke, terwijl hij het pakje liet zien. „We zijn besmettelijk. Kijk maar eens hoeveel medicijnen de dokter ons heeft gegeven. Wilde jij met ons uit varen gaan? Vergeet het maar! De eerste tien dagen mogen we de deur niet uit. Er komt een bord aan het huis te hangen met: snotziekte.”

„Dat dacht ik al,” zei Louw. „Het druppelt uit je neus.”

„Wat?” reageerde Hielke. Hij streek automatisch langs zijn bovenlip.

„Sukkel!” lachte Louw. „Nou, vertel op, wat zit er in dat pakje? Wat gaan jullie ermee doen?”

„We hebben een geheime opdracht gekregen,” zei Sietse op fluisterton. „Ssst, niet verder vertellen, maar als je met ons meegaat, zie je vanzelf wat ik bedoel.”

„Oké,” knikte Louw, die nu ook fluisterde. „Spannend.”

„We nemen de Kameleon,” ging Sietse verder. Hij keek snel om zich heen. „Let op of we niet gevolgd worden. Als je iets verdachts ziet, sla je alarm.”

Hielke begon te snuiven als een hond en stak daarbij zijn neus omhoog.

„Wat is er?” vroeg Louw.

„Ik ruik iets,” zei Hielke.

„Wat dan?”

„Onraad. Laten we maar gauw maken dat we in Jonkersveen komen. Hoe eerder we dit pakje hebben afgeleverd, hoe veiliger het is. Ze loeren overal op ons.”

Ze liepen snel naar het boothuis, maar toen ze er bijna waren, keek Sietse over zijn schouder en liet zich opeens plat op het gras vallen.

De anderen hielden verschrikt hun pas in.

„Liggen!” siste Sietse. „Maak je zo klein mogelijk.”

„Hè?” reageerde Louw, maar Hielke ging ook liggen en trok hun vriend aan zijn arm omlaag.

„Doe net of we er niet zijn,” zei Sietse met een bange klank in zijn stem. „Dan gaat-ie misschien weg.”

„Wie?” fluisterde Louw.

„Kop dicht!” Sietse legde zijn arm beschermend om het pakje en kneep zijn ogen dicht.

„Is-ie er nog? Wat doet-ie nou?”

„Ik snap...” begon Louw, maar Hielke stootte hem waarschuwend aan. Toen keek hij voorzichtig over zijn schouder. Een inktzwarte merel met een gele snavel wipte pikkend onder een struik heen en weer. Voor de rest was er niemand te zien.

„Hij is weg,” zei Hielke.

Sietse keek ook om. „Néé man!” zei hij geschrokken. „Hij is er nog steeds. Ik vertrouw het voor geen cent. Konden we hem maar afleiden of zoiets.”

Louw, die ook had omgekeken, fronste zijn wenkbrauwen.

„Er is echt niemand,” zei hij.

„O nee?” reageerde Sietse spottend. „En die merel dan?”

De andere twee keken hem stomverbaasd aan.

„Die merel,” herhaalde Sietse. „Zien jullie het dan niet? Het

is een vermomming. Zijn snavel zit scheef en...”

Louw krabbelde overeind en klapte in zijn handen.

De merel vloog haastig op.

Daarna duwde Louw de neus van zijn schoen tegen Sietses been. „Het gevaar is geweken, meneer,” zei hij. „Ik heb de spion met gevaar voor eigen leven weggejaagd. De kust is veilig. Ongelofelijke kluns.”

„Goed werk, soldaat.” Sietse stond onverstoorbaar op. Hielke deed hetzelfde. Kort daarop zaten ze in de Kameleon.

„We nemen Kees ook mee,” zei Sietse. „Goed?”

Louw kon geen antwoord geven, omdat hij zat te lachen. „Ik trapte er nog in ook,” gaf hij toe. „Maar het was net echt.”

Sietse keek hem ernstig aan. „Het was echt,” zei hij droog. „Je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn.”

„Dat zal wel.” Louw grinnikte nog wat na en knipoogde naar Hielke.

Kees kwam in de verte al uit de richting van de molen gerend. Hij sprong handig in de Kameleon en sloeg Louw op zijn schouder. „Alles oké, knakker?” vroeg Kees. Toen viel zijn blik op het pakje. „Kadootje voor de baby?”

„Geheime opdracht,” vertelde Louw. „We mogen niks zeggen.”

„Ach kom.” Kees greep het pakje. „Het rammelt. Er zit een

rammelaar in, hè?”

„Leg terug,” zei Hielke. „Dadelijk ontploft de boel.”

„Wat?” Kees keek hem niet-begrijpend aan. „Een rammelaar die ontploft? Maak dat de kat maar wijs.”

„Het zijn pillen, denk ik,” zei Sietse met een zucht. „Die moeten we naar de nieuwe dokter van Jonkersveen brengen.” Terwijl Hielke Kees uitlegde hoe de vork in de steel zat, voer de Kameleon tussen de tonnebakens van de vaargeul.

Een surfer koerste voor hen langs en sloeg om toen de hekgolf die achter de boot aanrolde, tegen de plank spoelde. De kennelijk niet zo ervaren surfer schudde met zijn vuist en riep iets wat niet erg vriendelijk klonk.

„Let dan ook op!” riep Hielke terug. „Het is hier veel te gevaarlijk voor surfers, man.”

„En nog verboden ook,” voegde Sietse eraan toe.

De surfer klauterde weer op zijn plank. Met veel moeite kreeg hij het zeil recht op.

Intussen naderde de Kameleon de overkant van het meer en voer het kanaal binnen, waaraan Jonkersveen lag.

Nadat ze de Kameleon hadden afgemeerd, liepen de vrienden via een smalle straat naar het dorpsplein. Daar angekommen, staken ze het plein over en stopten voor een huis met een bord onder de bel. Hielke belde aan.

De dokter zelf deed open. Hij keek blij verrast. „Goed zo,” zei hij. „Daar zijn de gebroeders Klinkhamer met aanhang. Geef maar hier.”

„Wacht even,” zei Hielke fronsend. „Bent u dokter Van der Horst? Hebben we u niet al eens eerder gezien?”

„Nu je het zegt,” zei Kees. „Wij kennen u toch?”

„Tuurlijk!” riep Sietse uit. „U was een van de studenten die elk jaar in de Mariahoeve logeerden. Bent u dus dokter geworden? Ik dacht dat u alleen maar feest kon vieren?”

Kees maakte een drinkbeweging met zijn hand naar Louw. De twee grijnsden naar elkaar.

De man lachte. „Daar waren we goed in, hè?” zei hij.

„Ja nou!” reageerde Louw.

„Maar we hebben ook keihard gestudeerd. Anders was ik nu geen dokter. Bedankt voor het brengen, jongens.” Hij nam het pakje aan en op hetzelfde moment begon in het huis een telefoon te rinkelen. „Ik zie jullie nog weleens,” zei dokter Van der Horst snel, waarna hij de deur dichtdeed.

De vrienden wandelden het plein rond, tot ze in de buurt van een bankje een paar jongens zagen.

Ze waren met z'n vijven en keken niet al te vriendelijk.

„Kijk, kijk,” zei een van hen. „Een stel boeren uit Lenten.” Sietse werd meteen kwaad. „Lamstralen!” riep hij.

Het was of het vijftal op zoiets gewacht had, want ze kwamen gelijktijdig in beweging, duwden Hielke en Kees opzij en lieten Sietse struikelen. Hij schaafde zijn ene scheenbeen en stootte zijn andere knie. Sietse vloekte.

Hielke schopte naar de dichtstbijzijnde figuur en zag tot zijn tevredenheid dat het goed raak was. En plotseling was iedereen met iedereen in gevecht.

Omdat Louw de kleinste was, werd hij door drie man vastgegrepen. Terwijl eenje hem een fikse maagstoot verkocht, draaide een ander zijn arm op de rug.

Kees, die zich had weten los te worstelen, stormde op de belagers van Louw af en slaagde erin een van hen een harde klap te geven.

Op dat moment klonk er een hijgende stem: „Politie!”

Hielke, Louw, Kees en Sietse merkten opeens dat ze met rust werden gelaten. De vijf aanvallers gingen ervandoor. In hun plaats dook een geüniformeerde man op, in wie ze een agent herkenden.

„Wij willen geen vechtpartijen in Jonkersveen,” zei deze bestraffend.

„Zij begonnen!” zei Louw woedend.

„Dat zal wel weer.” De politieman wuifde verveeld. „Maak nu maar gauw dat jullie verdwijnen. Als ik dit nog één keer zie,

slinger ik jullie allemaal op de bon. Begrepen?”

„We gaan al,” reageerde Hielke.

„Wat een tuig,” zei Kees toen ze terugliepen naar de smalle straat. „Dat soort lui kom je in Lenten niet tegen.”

Sietse merkte dat zijn wang nat was. Hij wreef erover en bekeek zijn hand. „O, bloed!” riep hij. „Moet je toch eens zien! Ik ben gewond!”

„Niks aan de hand,” zei Hielke, terwijl hij naar Sietses wang keek. „Drie schrammetjes. Stel je niet zo aan, man. Daar kun je toch wel tegen?”

De stemming was verknoeid toen ze eenmaal weer in de Kameleon zaten. Kwaad keken de vier vrienden allemaal voor zich uit.

In de buurt van het Paviljoen was het druk en op het terras zaten heel wat mensen.

Een kleine motorboot met kajuit stond op het punt weg te varen, juist toen de Kameleon voorbijvoer. Sietse moest haastig bijsturen om een aanvaring te voorkomen. De zijkant van de Kameleon raakte de zijkant van het bootje, maar het was een botsinkje van niks. Toch sprong de schipper van het bootje uit zijn vel.

„Hela!” briede hij. „Kunnen jullie niet uitkijken? Wat doen jullie eigenlijk met dat wrak op het water?”

De vrienden staarden hem verbluft aan.

„Wrak?” herhaalde Sietse. „Wrak?”

„Ga uit de weg!” riep de man.

„U kent het vaarreglement niet!” zei Hielke.

Daar ging de man niet op in. Ongeduldig gaf hij gas en probeerde om de Kameleon heen te varen. Sietse was sneller. Hij schoot langs het bootje en liet het wild op de hekgolf op en neer dobberen.

„Dat ding heet Vlinder, maar het lijkt veel meer op een walnoot,” zei Kees.

„Die vent doet me aan iemand denken,” peinsde Sietse toen ze de Vlinder achter zich hadden gelaten.

„Ja, hij lijkt op Melle,” knikte Kees. „Familie misschien?”

„Zal me worst wezen,” zei Hielke schouderophalend.

„Mij eigenlijk ook.” Kees keek op zijn horloge. „Nu je het toch over worst hebt.. je mag me naar huis brengen, Siets. Het wordt etenstijd.”

„Nu al?” reageerde Sietse.

„Natuurlijk niet,” zei Louw. „Maar voor Kees is het altijd etenstijd.”

Ze voeren naar de molen, waar Kees op de wal sprong. Zijn vader, die buiten met iets in de weer was, keek om.

„We zijn in Jonkersveen geweest, pa,” zei Kees, „en ik heb

slecht nieuws. De Woudaap wordt afgebroken en in Jonkersveen weer opgebouwd. Hier komt een ijzeren windmolentje te staan.”

„Kan niet,” zei Dijkstra. „In een ijzeren molentje kunnen wij niet wonen.”

„Nee?” Kees deed of hij opgelucht was. „Dan kan ik rustig gaan eten.” Met die woorden verdween hij naar binnen.

„Eet ze!” riep Louw hem na.

„Ja, maar verslik je niet, hè?” lachte Sietse.

Kees stak zijn hoofd om de hoek van de deur en stak zijn tong uit.

Wat later naderde de Kameleon de brug en daar zagen ze het motorbootje terug.

De Vlinder lag voor de brug, terwijl de schipper driftig op de hoorn blies. De brugwachter liet zich niet zien.

„Wat een druktemaker,” merkte Hielke op. „Ziet-ie dan niet dat hij er makkelijk onderdoor kan?”

„Hé,” riep de schipper, „doe die brug eens open!”

„Hoeft niet,” zei Sietse, nadat hij langszij was gekomen.

„Jullie weer?” reageerde de schipper. „Ligt die brugwachter te maffen of zoiets? Waar blijft die vent?”

„Vaart u maar verder,” zei Hielke. „Ga er maar onderdoor. Er is ruimte genoeg.”

„Dacht je? En als ik klem kom te zitten? Wie betaalt dan de schade?”

„De brugwachter natuurlijk,” verzon Sietse.

Ten slotte waagde de man het erop. De Vlinder schommelde probleemloos onder de brug door.

Louw lachte als eerste. „Die moet zijn ogen laten nakijken,” zei hij.

„Een echte zondagsschipper,” vond Hielke.

„Zo’n figuur is een gevaar op het water,” merkte Sietse op. Nog voordat hij de Kameleon in het boothuis had vastgelegd, klom Louw eruit en nam afscheid. Hij liep het grasveldje over naar de weg en haastte zich naar huis.

In de smederij keek Klinkhamer fronsend naar Sietses wang.

„Hoe kom je daaraan?”

„O, het is niks.”

„Niks?” echode zijn vader. „Het ziet er niet al te best uit. Wat is er gebeurd? Het lijkt wel of je door een tijger bent gekrabd.”

„We hadden een goed gesprek met een stelletje gangsters in Jonkersveen,” legde Hielke uit.

Zijn vader bestudeerde Sietses wang en schudde zijn hoofd.

„Naar de dokter,” besliste hij toen. „Onmiddellijk en meteen!”

Mopperend verliet Sietse de smidse. Hielke ging met hem mee. Voor de tweede keer die dag liepen ze de praktijk van de dokter binnen.

De assistente keek op.

„Hallo,” zei Sietse, „daar zijn we weer.” Hij wees naar zijn wang. „En nu kom ik hiervoor.”

Het meisje bekeek zijn wang en antwoordde: „Kom vanavond om zeven uur maar terug.”

Sietse draaide zijn ogen omhoog, liet zich zakken en ging languit op de vloer liggen.

Het meisje schrok. „Sta op!” zei ze. „Doe niet zo mal.”

„Maar ik ben ernstig gewond,” kreunde Sietse. „Om zeven uur vanavond ben ik allang dood. Ik heb een zware voedselvergiftiging.”

De assistente nam hem wantrouwig op, mompelde iets wat de jongens niet verstonden en liep naar de spreekkamer. Sietse stond grijnzend op.

„Oké,” zei het meisje toen ze er weer was. „Kom maar mee. Voedselvergiftiging, zei je?”

„Een hele zware,” knikte Sietse ernstig. „Ik ben misselijk en kan elk moment gaan overgeven.” Hij maakte een braakgeluid.

Het meisje deinsde terug. Hielke kon het niet helpen dat hij

in de lach schoot. Het meisje stak boos haar neus in de lucht en liep terug naar haar computer.

„Gewond, jongeman?” hoorden ze de stem van de dokter.

Hij stond in de deuropening van zijn spreekkamer. „Ik zie het al. Als je met mes en vork eet, moet je altijd goed opletten wat je doet. Ik heb eens een patiënt gehad, die per ongeluk zijn linkeroog had opgepeuzeld. Dat merkte hij pas toen hem opviel dat hij nog maar voor de helft zag.”

Sietse en Hielke keken de dokter ongelovig aan.

„Nee,” zei Sietse, „ik ben gevallen.” De dokter lachte.

HOOFDSTUK III

Bommenwerpers uit Jonkersveen

„Er zit iets op je gezicht,” zei Louw toen hij die middag bij het boothuis aankwam. „Dat ziet er niet best uit,”

„Nee hè?” antwoordde Sietse. Hij raakte met zijn vingertoppen de grote pleister op zijn wang aan. „Het doet nog zeer ook,”

„Een pleister doet geen zeer,” wist Louw.

„Wat eronder zit, man! Dat doet zeer!”

„De dokter heeft de wond gesopt en geboend,” vertelde Hielke. „En er een stuk zeildoek op geplakt. Je vindt het best geinig, hè?” wendde hij zich tot zijn broer.

Sietse gaf geen antwoord. Hij startte de motor en bracht de boot al in beweging, voordat de anderen waren ingestapt.

„Ho! Wacht!” riep Louw.

Zonder dat het afgesproken was, voeren ze naar de Woudaap om Kees op te halen.

Kees stond al buiten voor de Woudaap en toen hij de Kameleon in de verte ontdekte, liep hij snel naar de onderkant van de dijk. „Wat zeiden ze in het ziekenhuis?”

vroeg hij.

„Ziekenhuis?” Sietse keek Kees vragend aan.

„Dat ding op je gezicht. Hoe lang duurde de operatie?”

„Man, ga toch fietsen,” gromde Sietse. „Ik had een hersenschudding kunnen hebben, zei de dokter.”

„Een wat?” lachte Kees. „Dat kan toch helemaal niet?”

„O nee?” reageerde Sietse verontwaardigd.

„Een zaagselschudding misschien, maar toch zeker geen hersenschudding?” Kees stompte Louw in de zij. „Denk je ook niet?”

Sietse liet het stuur los en balde zijn vuisten. „Pas op, Dijkstra!” zei hij kwaad tegen Kees.

„Hou je kalm,” grinnikte Hielke. „Hij neemt je gewoon in de maling. Laat je toch niet zo op de kast jagen. We hebben allemaal heel veel medelijden met jou.”

„Ja, je bent hartstikke zielig,” zei Louw. „Mag ik mijn handtekening op die pleister zetten?”

Nu keek Sietse kwaad naar Louw, maar hij werd meteen afgeleid door een harde stem.

„Hé Jan,” galmde het over het water, „daar heb je die ettertjes van vanmorgen!”

Sietse, Hielke, Kees en Louw keken om. Een langwerpige polyester boot met buitenboordmotor voer in hun richting.

Er zaten twee mannen in. Degene die voorin zat, bleek de plankzeiler te zijn, die 's morgens bijna tegen de Kameleon aan was gesurfd.

„Erop af!” riep hij. „Die zullen we eens in hun lurven grijpen!”

„Wat krijgen we nou?” mompelde Sietse.

„Da's een snelle jongen,” zag Hielke. „Laten we maar maken dat we uit de buurt komen.”

Sietse gaf gas. De anderen moesten zich snel vastgrijpen, terwijl de boeg van de Kameleon zich als een steigerend paard uit het water verhief.

„Laat ze niet ontsnappen, Jan!” riep de stem achter hen. De buitenboordmotor liet een oorverdovend gebrul horen.

„Die zijn gek,” zei Kees.

„Het slaat nergens op,” vond Louw.

„Die motor is veel te zwaar voor dat bootje,” merkte Hielke op. „Als ze niet uitkijken...” Hij maakte zijn zin niet af, omdat Sietse onverwachts een scherpe draai maakte. Tot verrassing van hun achtervolgers voer de Kameleon nu regelrecht op hen af.

„Opzij, opzij!” schreeuwde de man die voorin zat.

Sietse passeerde het bootje rakelings. Het hekwater van de Kameleon sloeg tegen de romp van het bootje en tilde het op.

De inzittenden werden ruw heen en weer geslingerd. Sietse maakte opnieuw een bocht. Nu waren de rollen omgedraaid. De Kameleon voer op volle kracht achter het bootje aan, dat met moeite op koers kon worden gehouden. De man die de motor en het roer bediende, kreeg de zaak juist weer onder controle toen er een tweede hekgolf aankwam. De Kameleon schoot voorbij en een krachtige golf rolde tegen het bootje aan. Het raakte weer uit balans. De man die voorin zat, kon zijn evenwicht niet meer bewaren. Hij maaide met zijn armen en viel achterover in het meer. Door de snelheid was het bootje al vele meters verder, voordat hij weer boven kwam. Hij hoestte en proestte.

„Zo,” zei Hielke, „die weten tenminste wie er hier kan varen.” Sietse nam gas terug, maakte een bocht en liet de Kameleon uitdrijven. Zo hadden ze een goed uitzicht op het geploeter van de beide mannen. De man die nog in het speedbootje zat, probeerde de ander aan boord te hijsen, maar terwijl die zich aan de rand optrok, dreigde het bootje om te slaan. De man trappelde met zijn voeten en vloekte.

„Dat soort lui verpest het altijd voor anderen,” zei Kees. „Ze komen uit de stad en denken dat ze de baas kunnen spelen.”

„Dat heeft niks met de stad te maken,” vond Hielke.

„Zal best, maar het zijn dombo's. Moet je dat geklungel toch eens zien.”

De man die overboord was geslagen, zat eindelijk weer, met druipende kleren, in het bootje. Hij wreef het kletsnatte haar uit zijn ogen en hief een gebalde vuist op in de richting van de Kameleon.

De man die Jan heette, probeerde de motor, die was afgeslagen, weer te starten. Het ding gaf een paar plopjes, maar meer niet. De man bleef op de starter drukken, zonder resultaat.

„Verzopen,” constateerde Louw.

„Verstand van motoren hebben ze ook al niet,” zei Sietse smalend.

Uiteindelijk werd de motor zo ver omhooggekrikt dat de schroef boven het water uit stak. De mannen haalden ieder een peddel tevoorschijn en begonnen te roeien.

„Applaus!” riep Kees enthousiast. Hij klapte in zijn handen. Zijn vrienden deden lachend mee. Sietse floot zelfs op zijn vingers.

„Bis! Bis!” schreeuwde Louw.

Nog nagrinnikend voer Sietse de andere kant op.

„Ik durf trouwens te wedden dat we die twee bodybuilders nog weleens terug zullen zien,” merkte Hielke op. „Dat zijn types die het niet zo snel opgeven.”

„Zouden ze dan niks beters te doen hebben?” gromde Sietse.

„Waar gaan we eigenlijk naartoe?” vroeg Kees een poosje later. „O wacht, zullen we naar Gerben gaan? Ik heb hem nog niet gelukgewenst.”

Sietse en Hielke wisselden een blik met elkaar.

„En ik dacht dat jij geen beschuit met muisjes lustte?” zei Hielke.

„Wie heeft het daar nou over?” reageerde Kees met een onschuldig gezicht. „Ik wil Gerben feliciteren met zijn dochter. Mag dat soms niet?”

Gerben liep ijverig over het erf toen de Kameleon naderde. Hij zette zijn handen in zijn zij en keek zwijgend toe.

„Hallo vader!” groette Louw.

„Daar heb je die luiwammesen weer,” zei Gerben. „Waarom houden jullie hard werkende mensen als ik altijd maar weer van het werk?”

De vrienden klommen van boord.

Louw gaf Gerben een hand. „Van harte, Gerben,” zei hij.

„Alles goed met Chantel en de baby?”

„Ja hoor,” glunderde Gerben.

Nu greep Kees zijn hand en begon te pompen. „Proficiat,” zei hij. „Dat moet ik je ook van mijn ouders zeggen.”

„Dank je wel, Kees, jongen. En zeg dat ook maar tegen je vader en moeder.” Gerben trok zijn hand los en vroeg: „Nu willen jullie zeker beschuit met muisjes, nietwaar?”

„Nou... dat hoeft niet echt,” aarzelde Kees.

„Je hebt gelijk,” zei Gerben meteen. „Beschuit met muisjes is iets voor kleine kinderen. Jullie zijn te groot voor die onzin.

Nou, dag hè, ik ga weer aan het werk.”

Kees keek op zijn neus toen Gerben wegliep.

Sietse liet een hinnikend lachje horen en Louw sloeg Kees troostend op de schouder.

„Dat was dat,” zei Hielke. „Laten we maar weer gaan.”

Louw moest Kees een duw geven, voordat die ook in beweging wilde komen.

„Eén beschuijtje had toch wel gekund?” mompelde Kees. „Ik bedoel, dat hoort er toch bij?”

„Gerben heeft het veel te druk om jou ook nog te voeren,” zei Sietse, waarna hij als eerste in de Kameleon sprong.

„Maar iederéén die een baby heeft gekregen, trakteert op beschuit met muisjes,” sputterde Kees.

„Ik dacht dat jij dat spul niet lustte,” zei Hielke.

„Nou ja, niet te veel,” reageerde Kees. „Maar ééntje... dat gaat er altijd wel in.”

„Wat kun jij zaniken,” vond Sietse.

Ze voeren weg in de richting van de meubelcentrale en toen ze daar voorbij waren, kwam het huisje van Melle in zicht. Er lag een boot met kajuit afgemeerd.

„Hé, daar ligt de Vlinder,” zag Hielke. Hij wees naar de boot.

„Er loopt een vent rond in de tuin,” ontdekte Louw. „Wat doet die daar?”

„Hij meet het land op, geloof ik,” zei Kees. „Kijk maar.”

„Leg daar even aan, Sietse.” Hielke tikte zijn broer op de schouder. „We gaan vragen wat er aan de hand is.”

De man die in de tuin bezig was, keek tamelijk nors toen de vrienden op hem af liepen.

„Wat moeten jullie?” vroeg hij.

„Komt hier een nieuw huis?” wilde Kees weten.

„Gaaf je niks aan. Hoepel maar gauw op.”

Op zo'n botte reaktie hadden ze geen antwoord. De jongens dropen zwijgend af en gingen weer in de Kameleon zitten, die door Sietse werd gestart.

„Nou zeg,” zei Kees, „wat een zeikerd.”

„We gaan Melle vertellen dat er iemand om zijn huis sluipt,” besloot Sietse.

„Ja,” knikte Louw. „Stel je voor dat het een inbreker is!”

Nog voordat ze bij de meubelcentrale waren, zagen ze dat Melle samen met Louws vader een stoel naar een vrachtwagen sjouwde. De stoel was stevig ingepakt in doorzichtig plastic en er zat een fel oranje sticker opgeplakt.

„Komen jullie een handje meehelpen?” vroeg Vrolijk.

„Niet direkt,” antwoordde Louw. „Hoi pa!”

„We zouden anders best wat hulp kunnen gebruiken,” zei Melle. Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd. „Die kregen zijn loodzwaar.”

„Melle, er loopt iemand in je tuin,” begon Kees. „De een of andere vent met een meetlat. Het leek wel een aannemer of een architect. Hij maakte aantekeningen op een bouwtekening. We dachten, we waarschuwen je maar even. Enig idee wie het kan zijn?”

„Nee,” antwoordde Melle. „Offe... ja. Dat moet Karel zijn.

Mijn neef.”

„Je neef?”

„Precies. Hij schreef dat hij een tochtje door Friesland ging maken en misschien even bij me langskwam.”

„Maar waarom meet hij dan je huis op?” vroeg Louw.

„Geen idee, maar daar kom ik nog wel achter,” antwoordde Melle.

„Genoeg gekletst, Melle,” vond Vrolijk. „We moeten opschieten.”

„Tuurlijk, tuurlijk.”

De vrienden liepen terug naar de Kameleon, terwijl Kees zei:

„Zou die neef soms Melles huis willen verbouwen?”

„Zou kunnen, maar het is wel raar dat Melle daar zelf kennelijk niets vanaf weet,” zei Hielke.

„En die twee lijken me ook helemaal niet bij elkaar te passen,” merkte Louw op. „Melle is een vrolijke vent en die neef van hem lijkt me een nogal driftig type. Dat wordt ruzie vanaf de eerste dag.”

Het liep ondertussen tegen vijven, zodat de jongens besloten naar huis te gaan. Kees werd afgezet bij de molen en Louw voer met Sietse en Hielke mee naar het boothuis.

„Laat me eens naar je kijken,” zei Jeltje Klinkhamer toen haar zoons binnenkwamen. Ze pakte Sietse bij zijn schouders en

bestudeerde de pleister op zijn wang. „Doet het nog pijn?”
„Valt wel mee, mam.”

„Het lijkt niet meer zo dik als vanmiddag.”

„Morgen haal ik de pleister eraf,” beloofde Sietse. „Ik loop voor idioot. Iedereen lacht me uit,” overdreef hij.

Toen ze met z’n allen aan tafel zaten, klonk buiten een geronk. Het geluid nam snel toe.

Sietse, die als eerste bij het raam stond, slaakte een kreet.

„Kom eens kijken, een vliegtuig!”

„Nou en?” reageerde Hielke, maar hij stond toch snel op.

„Wat een kabaal,” mopperde zijn moeder.

Er vloog een reclamevliegtuigje over met een lange sleep.

Daarop stond te lezen: Stem Voor Jonkersveen.

„Niet te geloven,” zei Klinkhamer wrevelig. „Dus die lui uit Jonkersveen willen het op deze manier spelen, hè?”

Weggegooid geld, dat vliegtuig.”

Sietse en Hielke rekten hun nek uit om er zo lang mogelijk naar te kunnen kijken. Toen gingen ze weer aan tafel zitten.

„Zeg pa,” zei Sietse, „als er straks nog maar één gemeente is, wordt onze brandweer dan opgedoekt?”

Klinkhamer keek hem geschrokken aan, maar antwoordde:

„Ach welnee, jongen. Dat zou niet zo slim zijn, want vanuit Jonkersveen duurt het veel te lang voor ze met een auto hier

zijn.” Vanaf dat moment at hij echter zwijgend verder en zat er voortdurend een zorgelijke frons tussen zijn wenkbrauwen. Plotseling hoorden ze gestommel bij de achterdeur en klepperde Gerben de eetkamer binnen. Hij zag er boos en opgewonden uit. „Jullie geloven niet wat er gebeurd is!” riep hij uit. „Dat die van Jonkersveen flauwekul-vliegtuigen met maffe teksten de lucht in sturen, moeten ze zelf weten, maar dat die troep op mijn huis wordt neergegooid... dat neem ik niet!”

„Wat vertel je me nou?” zei Klinkhamer.

„Die sleep is boven op mijn bungalow gevallen!”

„Hè?” reageerde Sietse.

„Er zijn tientallen dakpannen kapot!” ging Gerben verder.

„En Jellema is aan de dood ontsnapt! Hij kreeg bijna de ijzeren trekhaak op zijn hoofd. Het scheelde twee centimeter!”

Iedereen aan tafel keek hem met grote ogen aan.

„Het is echt waar!” bezwoer Gerben hen. „Die sleep zeilde omlaag en...”

„Maar dat was natuurlijk per ongeluk,” viel Klinkhamer hem in de rede. „Zoiets doe je niet met opzet.”

„Wat kan mij dat schelen? Het is gebeurd. Ik ga er werk van maken. Ik laat de ME op dat tuig afsturen. Reken maar!”

„En het vliegtuig?“ vroeg Sietse.

Gerben had niet naar hem geluisterd, want hij zei: „Zijn ze daar in Jonkersveen nu helemaal van de ratten besnuffeld? Niemand van onze gemeente wil bij Jonkersveen horen. Zelfs de koeien niet.”

„Ga naar de krant,” zei Hielke.

„Wat? Verroest, da's een goed idee!” Gerben knikte enthousiast. „Een verdomd goed idee van jou. Zeg Klinkhamer, mag ik even bellen?”

„Ga je gang.”

Gerben zocht het nummer van het Nieuwsblad op en belde met de redactie. Hij vertelde wat er was gebeurd en vroeg of het iets voor de krant was.

„Geregeld,” zei hij na het gesprek. „Ze sturen een verslaggever en een fotograaf. De beer is los, jongens. Zo, en nu ga ik naar Zwart. Aangifte doen.”

Zo'n tien minuten later hield Sietse het niet meer uit. Hij stond kauwend op en keek smekend naar zijn vader.

„Ik... eh, we gaan even bij Jellema kijken, goed?”

„Had je niet eerst je mond kunnen leegeten?” vroeg Klinkhamer streng. „Ik zit onder de spetters.”

Sietse slikte de hap haastig door.

„Ga maar gauw kijken.”

HOOFDSTUK IV

De strijd verscherpt zich

De Kameleon voer op topsnelheid naar de boerderij, waar Sietse en Hielke tot de ontdekking kwamen dat Kees er ook al was met zijn vader.

Dijkstra praatte met Jellema, die met brede armgebaren naar de lucht wees.

„Ik zie nergens een kapotte dakpan,” zei Hielke met een onderzoekende blik op Gerbens bungalow.

In de tussentijd meerde Sietse de Kameleon af. „Gerben heeft weer ontegelijk staan overdrijven.”

Toen de jongens zich bij de anderen voegden, hoorden ze Jellema zeggen: „Ik schrok me wild. Dat ding zoefde als een raket langs mijn hoofd. En een klap dat het gaf!”

„Dus jullie hebben het ook al gehoord,” zei Kees.

„Gerben kwam bij ons binnengestormd,” bevestigde Hielke.

„Hij is nu bij Zwart om aangifte te doen.”

„Dan zal Zwart zo ook wel komen,” voorspelde Jellema, die had meegeluisterd. „Des te beter. Ik had dood kunnen zijn, weet je dat? Het is schandalig.”

Ze bekeken de reclamesleep. Die bestond uit een ijzeren raamwerk, waarop grote letters van zeildoek waren bevestigd. Toen Sietse de sleephaak probeerde op te tillen, bleek het ding erg zwaar te zijn.

„Ja, u heeft veel geluk gehad,” zei Sietse.

„Eigenaardig dat zoiets zomaar van een vliegtuig losraakt,” vond Dijkstra. „Dat hoor je niet vaak.”

„Maar goed ook,” zei Jellema. Hij tastte naar zijn hoofd alsof hij bang was dat hij toch nog geraakt was.

Zwart arriveerde in de surveillancewagen. Hij liet Jellema vertellen wat er gebeurd was, bestudeerde de sleep en maakte notities. Toen hij naar Gerbens bungalow liep, kwam Gerben alsof de duivel hem op zijn hielen zat, het erf op fietsen. Hij had een rood hoofd van inspanning.

„Veertig kilo!” riep hij. „Die haak weegt veertig kilo. Minstens!”

Drie pannen van het dakgedeelte boven de keuken bleken gebarsten te zijn, zagen Sietse en Hielke nu. Ook daar maakte Zwart een aantekening van.

„Ik ga ze straks meteen vernieuwen,” zei Gerben. „Als het vannacht regent en er lekt water naar binnen, wordt de schade nog groter. Maar eerst moet er een foto voor de krant van worden gemaakt.”

„Krant?“ herhaalde Kees.

Hielke legde uit dat Gerben het Nieuwsblad had opgetrommeld.

„Spannend!“ zei Kees handenwrijvend.

„Oké, dan laten we alles even zoals het is,“ zei Zwart. „In afwachting van de pers. Jellema? Mag ik je telefoon gebruiken?“ De politieman liep naar binnen.

„Wat vindt u van de samenvoeging met Jonkersveen?“ vroeg Dijkstra na het telefoongesprek aan Zwart.

De politieman keek nadenkend en antwoordde: „Laten we hopen dat het niet doorgaat. De gemeente Jonkersveen doet het veel slechter dan Lenten. Ze geven veel te veel geld uit. Het lijkt daar wel een bodemloze put. Als we samengaan, moeten wij een heleboel betalen om hen van hun schulden af te helpen. Verder bemoei ik me er niet mee, want het is een zaak voor de politici.“

Gerben had drie dakpannen uit zijn garage gehaald en legde ze klaar.

„Kijk eens aan,“ zei Dijkstra. „Hij bewaart een reservedak in zijn garage.“

„Dat is toch logisch?“ reageerde Gerben. „Wie in de polder woont, moet altijd rekening houden met stormschade. Daarom hou ik altijd wat dakpannen in voorraad. Ik heb

trouwens ook nog een reservedeur.”

„Hoezo?” klonk het verbaasd. „Zijn je deuren dan zo slecht?”

Dijkstra keek de anderen spottend aan.

„Mijn deuren zijn piekfijn in orde. Maar weet u, soms valt hier iemand met de deur in huis en dan...”

Dijkstra moest nu lachen, gevolgd door de rest, zodat ze niet direkt in de gaten hadden dat er met hoge snelheid een auto naderde.

Er stapten twee mensen uit. Een van hen had een fototoestel bij zich.

„Ah, de krant!” zei Gerben. „Da’s snel.”

„Voor het nieuws moeten we snel zijn,” reageerde de kleinste van de twee. De ander keek om zich heen en hield af en toe het fototoestel voor zijn oog. „Bent u Zonderland?”

„Helemaal,” antwoordde Gerben. Hij glom. „En ik kan u precies vertellen aan welke ramp we hier zijn ontsnapt. Zoals u ziet, is het een politiezaak.”

De verslaggever groette Zwart en liet zich het verhaal vertellen. Hij maakte enkele notities, waarna de fotograaf aan Jellema vroeg of die naast de reclamesleep wilde gaan staan. Zo werd Jellema op de foto gezet.

Nadat de verslaggever ook het een en ander aan Zwart en Jellema had gevraagd, zei hij: „Ik zal er een stukje over

schrijven. Dus als ik het goed begrijp, draait het allemaal om de herindeling van de gemeentes.”

„Precies!” zei Gerben. „En daar zijn wij tegen. Vraag het maar aan de mensen in ons dorp. Niemand wil bij Jonkersveen horen. Die lui hebben daar een bodemloze put, omdat niemand er met geld kan omgaan.” Bij die woorden knikte Zwart, zodat Gerben met nog meer vuur verder sprak:

„Jonkersveen voert aktie om zichzelf van de ondergang te redden. Dat moeten ze zelf weten, maar wij willen daar niets mee te maken hebben. Zet dat maar in de krant!”

Zo snel als ze gekomen waren, vertrokken de verslaggever en de fotograaf ook weer. Ze hadden beloofd er meteen aan te beginnen, zodat het artikel de volgende dag al in de krant zou staan.

„Eigenlijk,” zei Hielke peinzend, „moeten we iets terugdoen.” „Hoe bedoel je?” vroeg Sietse.

„Ook een vliegtuig huren?” raadde Kees.

„Nee, iets anders,” antwoordde Hielke. „Aktie voeren met spandoeken of zo.”

„Heel goed!” zei Gerben, die bij hen kwam staan. „We moeten de wereld laten weten dat we geen watjes zijn en dat we ons niet zomaar laten opslokken. Aktie!”

„Kees, we gaan naar huis,” zei Dijkstra, die bij Jellema stond.

„Nog effe, pa.”

„Ik zei dat we naar huis gaan, jongen.”

„Ga maar gauw mee,” fluisterde Sietse. „Misschien krijg je thuis wel weer iets te eten.”

Kees draaide zich ontevreden om en volgde zijn vader.

„Eet smakelijk, Kees!” riep Sietse hun vriend na.

„Wat zetten we op het spandoek?” vroeg Hielke zich hardop af.

„Ik weet al iets,” zei Gerben. „Wat dachten jullie van JonkersveenNeen?”

„Leuk,” vond Sietse.

„Of van JonkersNeen?” vroeg Gerben.

„Dat is nog veel leuker.”

„Ik weet ook iets,” zei Hielke. „De centen blijven in Lenten!”

„O, we kunnen wel drie spandoeken maken!” riep Sietse geestdriftig uit.

De volgende ochtend stond er in het Nieuwsblad:

Jonkersveen verklaart de oorlog aan Lenten. De bungalow van Gerben Zonderland uit Lenten werd gisteren gebombardeerd door een reclamevliegtuig dat de tekst „Stem Voor Jonkersveen” achter zich aantrok. Die reklamesleep van meer dan veertig kilo viel op het erf van Jellema’s boerderij. Als door een wonder zijn er geen slachtoffers gevallen.

Jonkersveen, dat in financiële problemen verkeert, probeert met allerlei middelen de welvarende gemeente Lenten in te lijven. Lenten zelf is er niet gelukkig mee. Hoe de aktie zal eindigen, wordt uiteindelijk door het provinciebestuur beslist. Duidelijk is wel dat Lenten zich niet zonder slag of stoot gewonnen wil geven.’

Op de foto’s die erbij waren afgedrukt, stond Jellema naast de gevallen sleep, met als onderschrift dat hij aan de dood was ontsnapt. De andere foto toonde het beschadigde dak van Gerbens bungalow.

„Nou nou,” zei Klinkhamer, „die mensen van de krant weten het wel sensationeel te brengen. Wat een woorden allemaal: oorlog, gebombardeerd... Alsof we hier met wapens rondlopen. Wel een beetje overdreven.”

„Maar het klopt toch?” vond Sietse.

„Vind je? Er is toch aan niemand de oorlog verklaard? Dat die sleep viel, was een ongeluk, geen bombardement.”

Klinkhamer legde de krant hoofdschuddend weg en ging naar de smederij.

Sietse en Hielke liepen ook naar buiten. Daar zagen ze Louw, die op hen af kwam rennen.

„Het huis van Gerben is gebombardeerd!” riep hij. „Ga mee kijken!”

„Er is niets meer te zien,” zei Sietse. „Er waren drie pannen kapot en die heeft Gerben allang vernieuwd.”

„Wat in de krant staat, is maar half waar,” legde Hielke uit.

„Maar we varen er wel even naartoe,” zei Sietse. Hij liep in de richting van het boothuis en even later voeren ze het meer op.

„Die neef van Melle was gisteravond nog druk bezig in de tuin,” vertelde Louw. „Melle hielp hem. Ze duwden samen latjes in de grond.”

„Latjes?” vroeg Sietse.

„In de grond?” verbaasde Hielke zich.

„Ik denk,” zei Louw, „dat daarmee iets werd uitgezet. Een nieuw stuk huis of zo.”

„Dus Melle wil uitbreiden,” begreep Sietse. „Hij gaat er een kamer bijbouwen, dus misschien komt zijn neef bij hem wonen.”

„Dat zal me benieuwen,” zei Hielke.

Ze waren bij de molen gearriveerd en liepen erheen.

„Mooi stukje in de krant, hè?” zei Kees toen ze hem in het schuurtje gevonden hadden. Hij was bezig met een groot stuk karton dat aan de ene kant bruin en aan de andere kant wit was.

„Ja, Jellema staat er sjiek in,” zei Louw.

„Hij kijkt niet alsof hij aan de dood is ontsnapt,” grinnikte

Kees. „Hij kijkt alsof hij het allemaal machtig mooi vindt.”

„Wat heb je daar?” wilde Louw weten.

„Een stuk karton,” antwoordde Kees. „Hier komt onze slogan op te staan,”

„Slogan? Hoe bedoel je?”

„We gaan strijd voeren,” legde Hielke uit. „Tegen die lui in Jonkersveen. Vanaf nu gaat het hard tegen hard. En we beginnen met een spandoek. Daar zullen ze van opkijken.”

„Ja, want ze hebben altijd gedacht dat wij doetjes zijn. Daar vergissen ze zich dus in,” merkte Sietse grimmig op.

„Goed,” zei Kees, „maar wie weet een goede slogan?”

HOOFDSTUK V

Alweer die gangsters!

De keus viel op de leus JonkersNeen! Dat kwam de vrienden prima uit, omdat het één woord was van niet meer dan elf letters plus het uitroepteken.

Kees had een gloednieuwe pot blauwe verf gevonden, waarin hij nu ijverig met een eindje hout roerde.

Hielke tekende de letters eerst met potlood. Zo wisten ze zeker dat het woord precies op het karton paste, terwijl ze de letters zo groot mogelijk konden maken.

Louw stond in de deuopening van het schuurtje op de uitkijk. Kees wist namelijk niet zeker of zijn vader het wel goed vond dat er een dure pot verf werd gebruikt. Kees had het niet gevraagd, ook al omdat zijn vader in het dorp bij de kapper zat, wat dus wel goed van pas kwam.

Langzaam verscheen, met steeds duidelijker letters, de kreet JonkersNeen! op het karton.

Sietse en Kees, die de potloodletters verfdén, werkten zwijgend en heel nauwkeurig. Ze wilden er een perfect kunststukje van maken.

„Verrek, wat krijgen we nou?” hoorden ze Louw opeens zeggen.

„Komt mijn vader terug?” schrok Kees.

„Nee, ik zie een paar brommers.” Louw hield een hand boven zijn ogen. „Ze komen over de dijk deze kant uit.”

„Brommers?” Hielke keek nu ook naar buiten.

Het waren er een stuk of zes. De berijders droegen allemaal een helm, waarin de zon weerspiegelde.

„Wat een rotherrie maken die krengen,” vond Hielke. „Wat moeten die hier? Wie zijn dat?”

Kees en Sietse lieten hun werk in de steek en verdrongen zich nu ook in de deuropening. Ze zagen dat het groepje langzaam langs de weilanden reed.

„Ze zijn ergens naar op zoek,” zei Hielke.

„Daar moeten we meer van weten,” vond Kees. „Wacht, ik ruim de boel snel op, dan kunnen we gaan kijken.”

Kort daarop zaten de vier vrienden in de Kameleon en voeren ongemerkt langs de rietkragen naar het groepje bromfietzers, die nu op de dijk stonden. Ze bleven aan de gashendels draaien, zodat het lawaai tot ver in de omtrek te horen was en er een heleboel blauwe rook werd verspreid.

„Dat zijn die knakkers uit Jonkersveen,” zag Sietse, nadat een paar jongens hun helm hadden afgezet. „Die daar, met dat

krulhaar, die heeft mij tegen de grond gekwakt.”

„Wat moeten ze hier? Wat zouden ze willen?” Hielke kneep zijn ogen tot spleetjes.

„Als je het mij vraagt, zijn ze niks goeds van plan,” merkte Louw op.

Een van de jongens was inmiddels afgestapt, had zijn brommer op de beugel gezet en liep nu zoekend in het rond. Toen bukte hij zich en gooide een steen naar het groepje koeien dat rustig in de wei stond te grazen.

„Moet je nou eens kijken!” riep Sietse.

De steen raakte een van de koeien. Geschrokken maakte ze een sprongetje. Het grote lijf schokte en het beest zette het op een lopen.

De jongens van de brommers lachten.

„Wat een stelletje etters,” zei Kees kwaad.

De paniek van de koe sloeg over op de andere. Binnen een paar seconden renden ze allemaal naar het achterste eind van de wei en keerden in galop terug. Stukgetrapte graspollen vlogen hoog op en ver weg.

De jongen die de steen had gegooid, maakte het touw los, waarmee het hek was dichtgebonden. Vervolgens schopte hij tegen het hek, dat zwabberend openvloog.

„O nee!” riep. Hielke uit. „Zo meteen rennen de koeien de

Polderdijk op! Daar komen ongelukken van! Dat wordt een ramp!”

Sietse sloeg alarm. Hij liet de hoorn van de Kameleon loeien. Heel in de verte voer de patrouilleboot van de waterpolitie en hopelijk hoorde de bemanning het kabaal en kwamen ze erop af.

In de tussentijd was de jongen de wei ingelopen met een andere steen. Die smiet hij ook naar de koeien. De steen miste doel, maar omdat hij vlak voor een koe op de grond viel, schrok ze geweldig. De koe trappelde in volle vaart met haar poten, verloor bijna haar evenwicht en wijzigde waggelend haar koers.

Daar had de stenengooier niet op gerekend. Voordat hij zich uit de voeten kon maken, stormde de koe recht op hem af.

„Pas op!” schreeuwde een van zijn vrienden.

Te laat. De stenengooier stapte in een molshoop, gleed uit over een koeievlaai en viel voorover. Hij sloeg languit, op zijn gezicht, tegen het gras.

De kreet die hij slaakte toen de koe met één hoef op zijn kuit stapte, was waarschijnlijk tot in Jonkersveen te horen.

De vrienden in de Kameleon keken ademloos toe. Ze zagen dat de stenengooier roerloos bleef liggen. Diens vrienden verroerden zich ook niet. Omdat er niets meer gebeurde,

kwamen de koeien weer enigszins tot rust. Tegen de tijd dat twee brommerfiguren het weiland in waren gelopen om hun vriend te helpen, stonden de beesten verderop briesend uit te hijgen.

De politie boot was ongemerkt naderbij gekomen. De vrienden in de Kameleon schrokken toen ze de stem van de brigadier hoorden. „Goed dat jullie gewaarschuwd hebben,” zei hij.

Twee andere politiemannen stonden met verrekijkers aan de reling.

„Die knaap zal wel gewond zijn,” stelde een van hen vast. „Ik ga een arts oproepen.”

Sietse meerde de Kameleon haastig af en klom samen met zijn vrienden de wal op.

Er kwam een auto aangereden met Jellema achter het stuur. Gerben zat naast hem. Ondertussen waren ook de brigadier en zijn collega's aan land gegaan.

Terwijl twee agenten naar de bromfietzers bij het kapot getrapte hek liepen, stapte de brigadier het weiland in, waar de stenengooier nu kermend rechtop zat. De twee toegesnelde bromfietzers hurkten bij hem neer.

Sietse, Hielke en Kees renden op het groepje af, op de voet gevolgd door Gerben, die, ontdekten ze nu, Kara had

meegenomen. De hond kwispelde vrolijk.

„Wat mankeert eraan?” informeerde de brigadier.

„Mijn been,” kreunde de jongen.

„Wat is daarmee?”

„Ge...gebroken, denk ik.” Hij vertrok zijn gezicht in een pijnlijke grimas.

„Zo? Hoe kwam dat?”

„Ik verga van de pijn, man!”

„Het is niet waar?!” reageerde Gerben kwaad. „Jij kunt ook nergens tegen.”

„Het was een ongeluk, meneer,” zei een van de andere bromfietzers. „Die koe...”

„Ongeluk?” viel Gerben hem in de rede. „Hoezo ongeluk? Die mooie vriend van jou heeft het hek opengemaakt en de koeien opgejaagd. Voor de lol! Ik moet je eerlijk zeggen dat ik absoluut geen medelijden met hem heb. Ik hoop dat-ie de komende drie maanden in het gips zit.”

„Rustig nou maar, Zonderland,” zei de brigadier.

„Wij hebben alles gezien,” vertelde Sietse. „Hij deed het met opzet en de anderen stonden erbij te lachen.”

De dokter arriveerde in zijn auto. Hij kwam haastig met zijn tas de wei inlopen en bukte zich bij het slachtoffer. Toen hij diens been betastte, gilde de jongen het uit.

„Er is een ambulance nodig,” zei de dokter. „Hij moet voorzichtig naar het ziekenhuis worden vervoerd. Volgens mij gaat het om een gecompliceerde botbreuk.”

Gerben grijnsde tevreden. „Dat is dan mooi voor elkaar,” zei hij genadeloos.

„Ik zal je een pijnstillend middel toedienen,” zei de dokter, terwijl hij zijn tas openmaakte. „En hou je kalm. Je leeft nog.” Sietse en Kees voegden zich bij de politiemannen die de bromfietsen bekeken. De eigenaren stonden er beteuterd bij. Toen een van hen Sietse zag, keek hij snel de andere kant op.

„De gangsters uit Jonkersveen,” zei Louw.

„Wat is er met die brommers aan de hand?” wilde Sietse weten.

„Ze worden in beslag genomen,” antwoordde Hielke met een glimlach. „De politie vermoedt dat ze zijn opgevoerd.”

„Levensgevaarlijk,” zei Kees, net alsof hij nooit zoiets zou doen.

„Inderdaad,” merkte een van de agenten op.

„Hoe komen wij nu thuis?” vroeg de langste bromfietser. De agent keek hem zogenaamd verbaasd aan. „Heb je dan nooit geleerd om te lopen, joh?” antwoordde hij. „Dat is nog gezond ook, weet je? Het scheelt bovendien een hoop herrie.”

„Wanneer krijgen we de brommers terug?“

„Moeilijk te zeggen. Misschien krijg je ze wel nooit meer terug.” De agent haalde zijn schouders op.

„Ja maar...”

„Tja, het leven is hard,” onderbrak de politieman hem.

In de verte kwam de ziekenwagen over de Polderdijk aanrijden. Tot ieders verbazing werd de auto gevolgd door een hele stoet gewone auto's en mensen op brommers en fietsen. Andere mensen kwamen te voet aangesneld.

„Moet je toch eens zien!” lachte Kees. „Het hele dorp loopt leeg.”

De ziekenbroeders werkten snel. Ze spalkten het been van de stenengooier, legden hem op een brancard en schoven hem in de ambulance. Nog geen vijf minuten na zijn komst, reed de wagen alweer weg. Er was ook een materiaalwagen van de politie gearriveerd, waarin de bromfietsen verdwenen.

Het duurde vrij lang voordat de meeste toeschouwers afdropen. De gangsters-uit-Jonkersveen waren al eerder vertrokken: te voet en met hun zinloze helmen onder de arm. En allemaal met een proces-verbaal aan hun broek, inclusief de stenengooier.

Jellema had zijn koeien een voor een bekeken en opgelucht vastgesteld dat ze niets mankeerden.

Gerben bestudeerde peinzend het hek. „Wie doet zoiets nou?” zei hij. „Wat moet je hier nou tegen doen?” „Hang er een loodswaar slot aan,” stelde Louw voor. „Ach, iemand die kwaad wil, krijgt elk hek open,” zei Gerben. „Ben je bang dat het straks weer gebeurt?” vroeg Sietse. „Dat weet je maar nooit, maar je kunt moeilijk de hele dag bij zo’n hek gaan staan.”

De politie boot voer weg. Gerben, Jellema en de vrienden van de Kameleon keken hem na.

„Jullie waren vlug hier,” zei Hielke. „Had iemand jullie gewaarschuwd?”

„Gerben hoorde jullie hoorn,” antwoordde Jellema. „Omdat jullie die nooit zomaar gebruiken, vermoedde hij dat er iets aan de hand was.”

„We zijn gewoon op het getoeter afgekomen,” zei Gerben. Die middag wilden Sietse, Hielke en Louw hun protestbord afmaken, dus voeren ze weer naar de Woudaap. Ze konden Kees nergens vinden.

Bij toeval ontdekte Sietse hem in de verte bij het hek dat die ochtend opengemaakt was. Gerben was er ook. Daarom stapten ze weer in de Kameleon en voeren naar het weiland. „Wie nog één keer zo’n grap uithaalt, doet dat voor de allerlaatste keer,” zei Kees, nadat zijn vrienden zich bij hem

en Gerben hadden gevoegd. „Mijn nieuwste uitvinding.” Ze zagen dat Gerben een gloednieuw hangslot aan het hek had bevestigd en nu bezig was een bordje aan de dichtstbijzijnde paal vast te timmeren. Er stond een bliksemschicht op het bordje afgebeeld, met de tekst: Levensgevaar!

„Hoezo levensgevaar?” vroeg Hielke.

„Wie dit slot aanraakt,” antwoordde Kees, „vertelt het nooit meer na. Er staat tienduizend volt op. Tienduizend! Dat gééft me toch een optater, man!”

„Hoe kan dat nou?” verbaasde Louw zich.

„De techniek staat tegenwoordig voor niets, Vrolijk,” grinnikte Gerben. „Maar daar heb jij natuurlijk geen verstand van.” Hij gaf een laatste klap op de spijker en liet de hamer in een diepe zak van zijn overall glijden. „Zo, voor de bakker.”

„Tienduizend volt op een hangslot?” dacht Sietse hardop na.

„Maar als er nou toevallig een kind aan dat slot komt...?”

„Moeten de ouders maar beter op hun kinderen letten,” antwoordde Gerben. „Makkelijk zat.”

Kees lachte.

„Wat valt er nou te lachen?” vroeg Louw fronsend. „Dit kun je niet maken, Gerben.” Hij keek naar het hangslot alsof het een tijdbom was, die elk moment kon ontploffen.

„Wacht even, wacht even...” mompelde Hielke. Hij boog zich naar het slot toe.

„Pas op,” schrok Sietse.

„Zeg,” ging Hielke verder, zonder zich iets van zijn broer aan te trekken, „maar als je iets onder stroom wilt zetten, dan heb je elektriciteit nodig. Ik zie nergens een draad. Waar komt de elektriciteit vandaan?”

„Tjonge, wat ben jij slim, zeg,” zei Gerben met een knipoog naar Kees.

„Ah, nou snap ik het!” grinnikte Hielke. „Het is flauwekul, hè?” Met die woorden strekte hij zijn arm uit en greep het slot vast. Er gebeurde niets.

„Het is oplichterij!” begreep Sietse. „Dat slot staat helemaal niet onder stroom! Pure nep!”

„Misschien,” zei Gerben met een scheef lachje, „maar zou het werken, denk je?”

„Eén keer, meer niet,” reageerde Louw. „Zo slim hoeft je niet te zijn om te snappen dat je stroom nodig hebt om iets onder stroom te zetten.”

„Dankjewel,” zei Hielke, „maar als ik er niet achter was gekomen, hadden jullie hier nog steeds staan bibberen van de angst.”

„Valt best mee,” vond Louw. „Ik vond het al verdacht dat er

geen draadjes aan zaten.”

„Waarom zei je dat dan niet meteen?”

„Wie kwam er op het idee en waar komt dat bordje vandaan?” wilde Sietse weten.

„Uit de gereedschapskist van mijn vader,” antwoordde Kees.

„En Gerben vond het best een aardig idee.”

„Je hebt ook voor auto’s alarminstallaties die nep zijn,” zei Gerben. „Er zitten stickers op de ruiten en op het dashboard knippert een rood lampje, maar dat is dan ook alles.”

„O ja,” knikte Louw, „en sommige bewakingscamera’s in winkels zijn ook onzin. Het zijn modellen van karton of zo en er zit niks in.”

„Precies,” zei Gerben. „Dus,” wendde hij zich tot Kees, „zo origineel is jouw idee niet.”

„Krijg jij maar het heen en weer,” grijnsde Kees. „Maakt niks uit. Als het maar werkt.”

„Zo is het,” vond Gerben met een blik op zijn horloge.

„Tjonge, jonge, wat kosten deze fratsen toch weer een hoop tijd. Ik moet snel weer aan de slag, vrienden. Blijf met je fikken van dit slot af en ga wat nuttigs doen. Doe!”

„Ik heb het bord klaar,” zei Kees toen ze naar de Woudaap terugvoeren. „Ziet er supergaaf uit.”

„Ik ben benieuwd. Vaar eens wat harder, Sietse!” vond Louw.

„Wat sukkel je toch, man!”

Nadat Kees het protestbord uit het schuurtje had gehaald, hield hij het glunderend boven zijn hoofd.

Hielke, Sietse en Louw klapten in hun handen.

„Pas op, de verf is nog niet helemaal droog,” zei Kees. Hij stapte weer in de boot. „Zullen we het de mensen laten zien?”

„Doen we!” antwoordde Hielke.

Ze voeren naar het Paviljoen en toen ze er bijna waren, hield Kees het bord opnieuw boven zijn hoofd. Sommige mensen op het terrasje lachten, een paar anderen keken er niet-begrijpend naar.

„Wat betekent dat?” riep iemand hen toe. „Het is toch JonkersVeen?”

„Jawel,” riep Kees terug, „maar wij van Lenten willen niet dat Jonkersveen ons inneemt!”

„Inneemt?”

„De gemeente Lenten wordt een deel van Jonkersveen. Daar zijn we tegen. Dit is een protest... eh, demonstratie, snapt u wel?”

„Aktie! Aktie! Aktie!” brulden een paar opgeschoten vakantiegangers in bontgekleurde T-shirts opeens. Ze klaptten ritmisch in hun handen. „Wij gaan door met de strijd!”

„Ons eerste succes hebben we al,” grijnsde Sietse.

„Daarginds staat Zwart,” zag Louw. „Hij gebaart dat hij met ons wil praten.”

„Die zal wel weer wat te mekkeren hebben,” mopperde Hielke.

Sietse stuurde de Kameleon naar de kant.

De politieman kwam naar hen toe en stak zijn hand uit. „Geef mij dat bord maar,” zei hij.

De vrienden keken hem geschokt aan.

„Maar we hebben het net gemaakt, Zwart,” zei Kees. „Het is pas de eerste keer dat we ermee rondvaren.”

„Ik neem het bord in beslag, Dijkstra. Of hebben jullie een vergunning?”

„Moet dat dan?” reageerde Hielke sip.

Zwart zuchtte. „Natuurlijk,” zei hij. „Voor elke demonstratie moet de burgemeester een vergunning afgeven. En aangezien jullie niet eens om toestemming hebben gevraagd, zijn jullie in overtreding. Eigenlijk zou ik procesverbaal moeten opmaken.”

„Dat is niet eerlijk!” barstte Sietse los. „Vindt u dan dat we ons door die mensen van Jonkersveen wèl op ons kop moeten laten zitten? U vindt toch ook dat...?”

„Daar gaat het helemaal niet om,” viel Zwart hem in de rede. Hij keek omhoog, omdat er een ronkend geluid klonk. Toen er een vliegtuigje zichtbaar werd, stond bijna iedereen naar de lucht te kijken. Er werd gelachen en op vingers gefloten. Iemand riep: „Bravo!”

„Wel heb je ooit...” mompelde Zwart.

Er vloog een reclame vliegtuigje boven het meer. Op de sleep die het achter zich aantrok, stond te lezen: Stem Tegen Jonkersveen.

„Te gek!” zei Kees.

„Ja!” riep Sietse. „Gisteren stond er 'Stem Voor Jonkersveen' en nu 'Tegen'. Wie zou dit nou bedacht hebben?”

Het vliegtuigje maakte drie wijde bochten en verdween toen in rechte lijn richting Jonkersveen.

„Daar zullen ze zo wel uit hun vel springen,” voorspelde Louw. „Ik zou de gezichten van de Jonkersveners weleens willen zien.”

„Goed, en nu weer terug naar jullie illegale demonstratie,” zei Zwart. Hij hield zijn hand op. „Ik wil geen heen en weer gepraat. Jullie geven mij gewoon dat bord. Zoniet, dan geef ik jullie alle vier een bon en neem ik toch het bord in beslag.”

„Neem me niet kwalijk dat ik me ermee bemoei,” klonk onverwacht een deftige stem.

Zwart keek om en de vrienden keken op. Er was een slanke, nog jonge man met goudkleurige bril naderbij gekomen. Hij glimlachte. „Wie bent u?” vroeg Zwart kortaf. „Mijn naam is Vermeer, agent. Ik ben advocaat. Volgens mij houdt u zich een beetje te strak aan de regels. Er bestaat ook zoiets als vrijheid van meningsuiting. Wat deze jongens doen, is niets anders dan uitkomen voor hun mening. Dat mogen we allemaal in dit land.”

De jongens zagen dat Zwart in de war raakte. „Jawel,”

antwoordde hij, „maar daar moet de burgemeester eerst een vergunning voor afgeven,”

„Dat kan ook altijd achteraf,” zei de advocaat vriendelijk. „En ik kan me in dit geval niet voorstellen dat de burgemeester van Lenten een keurige demonstratie vóór Lenten zal verbieden.”

„Nee,” mompelde Zwart, „dat geloof ik ook niet, maar...” Hij hield hulpeloos op. Toen schraapte hij zijn keel, tikte tegen zijn pet en liep weg.

„Ha! Ha!” Kees sloeg Sietse van plezier op zijn rug. „Zag je dat? Die wist ineens niks meer te zeggen! Als ik het mijn vader vertel, denkt-ie dat ik alles uit mijn duim heb gezogen!” „Bedankt voor de hulp, meneer,” zei Hielke tegen de advocaat.

„Graag gedaan, hoor,” reageerde Vermeer. „Ik vind jullie aktie heel aardig en het zou zonde zijn als een dienstklopper er een eind aan maakte. Als je het goed bekijkt, zou hij de piloot van dat reclame vliegtuig en zijn opdrachtgever ook moeten bekeuren. Doet hij dat? Nee. Waarom niet? Omdat dat te moeilijk is. Jullie kan hij makkelijker in de kraag grijpen. Dat is geen goede reden, vind ik. Zo, tot ziens, jongens.” Hij glimlachte weer en liep terug naar het terras.

„Toffe peer, die vent,” zei Sietse.

HOOFDSTUK VI

Het afgeluisterde gesprek

Het was avond en Gerben legde voorzichtig een paar doosjes met eieren in zijn fietstas. Hij had de eieren zojuist zelf geraapt en wilde zijn moeder ermee verrassen.

Vrolijk fluitend peddelde hij de Polderdijk op, maar stapte weer af bij de Woudaap, waar Dijkstra naar hem zwaaide.

„Hoe staat het met vrouw en kind?” vroeg de molenaar.

„Pico bello, prima de luxe!” antwoordde Gerben. „Anna-Renate groeit als kool.”

„Goed zo. En met Chantel? Is met haar ook alles in orde?”

Gerben stak zijn duim op en zei: „Zó!”

„Jullie zijn dus een gelukkig gezinnetje,” stelde Dijkstra vast.

„Reken maar.”

Geen van beiden had in de gaten dat Kees in de buurt was. Hij had hun stemmen gehoord, terwijl hij in het schuurtje de verfkwast had staan schoonmaken. Hij kroop nu onder de molen door naar de voorkant. Zonder gezien te worden, bekeek hij de stevige schoenen van Gerben, die tegen zijn fiets leunde en met Dijkstra praatte.

Dit is te mooi, dacht Kees. Verder dacht hij er niet over na, maar trok ritsrats over elke schoen van Gerben een blauwe streep. Uit niets bleek dat Gerben iets merkte. Kees moest zijn adem inhouden om niet in lachen uit te barsten toen hij zachtjes terugkroop.

„Zeg, heb je dat reclame vliegtuigje ook gezien?” vroeg Dijkstra. „Je weet wel, dat met de tekst 'Stem Tegen Jonkersveen'?”

„Ja, sterk hè?” reageerde Gerben met een raar lachje. „Wie zou dat nou bedacht hebben?”

Dijkstra nam hem argwanend op. „Jij misschien?” zei hij toen. „Wie weet.”

„Nou, maar het was in ieder geval een goede zet van de slimmerik die het heeft bedacht!” vond de molenaar.

„Bedankt.” Het was onvoorstelbaar, maar het leek alsof Gerben even bloosde. „Nou ja,” ging hij verder, „het reclamebureau had nog wat goed te maken. In plaats van schadevergoeding voor de doodsschrik die ze Jellema hebben bezorgd en de schade aan mijn dak, wilden ze een gratis vluchtje maken. De aktie heeft me dus geen cent gekost.”

Dijkstra knikte. „De Jonkersveners zullen raar hebben opgekeken,” zei hij.

„Ik heb ze met hun eigen wapens bestreden,” vond Gerben. Een minuutje later zat hij weer op zijn fiets. Bij toeval keek hij omlaag en ontdekte de verfstrepen op zijn schoenen. Verbluft trapte hij mis, zodat de fiets begon te slingeren. Hij wist zich nog net in evenwicht te houden.

„Wel verdorie!” riep Gerben uit. Zijn stem echode duidelijk na in de stilte van de avond. „Wie heeft me dit nou gelapt?” Het antwoord schoot hem haast meteen te binnen. Dit moest het werk van Kees zijn geweest. Ongelooflijk! Gerben snapte niet dat hij er niets van had gemerkt.

Hij aarzelde, want hij wilde eerst terugfietsen naar de Woudaap, maar besloot uiteindelijk toch bij Klinkhamer binnen te lopen. De smid had vast wel iets in huis om de verf weg te krijgen.

Sietse wees met grote ogen naar de schoenen van Gerben toen die binnenkwam. „Waar heb jij gezeten?” lachte hij. „Is dat de nieuwste mode of zoiets?”

„Het is verf,” gromde Gerben. „Hebben jullie iets om die troep mee weg te poetsen? Als de verf opdroogt, zit ik met de gebakken peren. Dan krijg ik die rommel er nooit meer af en kan ik mijn schoenen weggooien.”

„Het is blauwe verf,” zag Hielke. „Die komt me bekend voor. Waarom heb je Kees je schoenen laten verven?”

„Ik dacht al dat het een van die flauwe grappen van Kees moest zijn,”

Sietse haalde terpentine en een lap poetskatoen. Daarmee maakte hij Gerbens schoenen zonder moeite schoon.

„Gelukkig,” zei Gerben. „Het zou doodzonde van deze mooie schoenen zijn geweest.”

„Doodzonde? Ja,” was Sietse het met hem eens, „maar of dat mooie schoenen zijn? Nee.”

„Met die terpentine in het leer van je schoenen mag je voorlopig niet te hard lopen,” zei Hielke. „Want als je schoenen te warm worden, vliegen ze in brand!”

„Je stinkt een uur in de wind,” zei Sietse.

„Het is dat jullie me zo snel geholpen hebben, maar anders zou ik nu iets lelijks zeggen.” Gerben draaide zich om. „Ik moet snel verder. Bedankt, vrienden. Misschien krijg ik onderweg wel een goed idee om het Kees betaald te zetten.” Sietse en Hielke liepen na Gerbens vertrek naar het boothuis, maar bleven staan toen ze het geluid van een motorboot hoorden. Ze zagen de Vlinder het meer op varen. De neef van Melle stond aan het roer.

„Dat is die Karel, hè?” zei Hielke.

„Raar mannetje,” vond Sietse. „Wat zou hij nu weer uitspoken?”

„Laten we eens gaan kijken,” stelde Hielke voor. Ze stapten in de Kameleon en voeren langzaam de vaart in, onder de brug door.

„Hij volgt de weg naar de stad,” merkte Hielke op. „Kijk uit dat hij ons niet ontdekt.”

„Maak je maar niet ongerust,” zei Sietse. Hij zorgde ervoor dat hun boot goed verscholen bleef achter het riet en hield de afstand tot de Vlinder zo ruim mogelijk.

De Vlinder meerde af toen er een auto aankwam. Sietse schakelde onmiddellijk de motor van de Kameleon uit.

Omdat geluid op het water ver draagt, konden de twee broers duidelijk verstaan wat Melles neef Karel tegen de man die uit de auto stapte, zei.

„Je bent mooi op tijd, Joop.”

„Hoe staan de zaken?” vroeg deze.

„Stap even in.”

De man die Joop heette, was nogal dik, zodat het hem moeite kostte om in de Vlinder te klauteren. De boot schommelde flink.

„En?” vroeg hij toen hij eindelijk in de kuip zat.

„Alles gaat naar wens,” antwoordde Karel.

„Vertel eens.”

„Hij voelt er wel wat voor.”

„Ja? Is dat alles? Ben je nog niet verder gekomen?”

„Waarom ben jij altijd zo ongeduldig? Je moet zulke dingen rustig aan doen. Hij mag geen argwaan krijgen,” vond Karel.

„Natuurlijk niet, maar...”

„Luister,” sprak Karel verder. „Melle is al naar de bank geweest om over een hypotheek te praten.”

„Mooi,” reageerde de dikke man. „Hoeveel geld heeft hij gevraagd?”

„Honderdduizend gulden.”

„Ach. Geen honderd vijftig duizend?”

„Een ton is genoeg, Joop. De rente stijgt, zodat Melle de aflossingen en rente straks niet meer kan betalen, zeker weten.”

„Straks? Hoe lang moeten we dan wachten tot de bank zijn huis verkoopt?”

„Hoor es, Joop,” verzuchtte Karel. „Zo makkelijk gaat het niet.”

„Je moet je neef meer onder druk zetten,” zei de andere man geïrriteerd. „Maak hem wijs dat hij een zwembad nodig heeft, een sauna, een paardestal, weet ik veel wat. Hij moet zich zo diep mogelijk in de schulden steken. Je vertelde toch dat hij een beetje simpel is? Nou dan! Dan gelooft hij alles! Hij kijkt tegen je op.”

Sietse en Hielke keken elkaar fronsend aan.

„De schoften,” fluisterde Hielke.

„We weten genoeg,” zei Sietse.

Ze trokken hun boot langs het riet om pas een eind verderop de motor te starten. Ten slotte voer de Kameleon het boothuis binnen.

Klinkhamer zat in de huiskamer de krant te lezen. Hielke vertelde, af en toe aangevuld door Sietse, dat ze een gesprek hadden afgeluisterd en waar het over ging. In de tussentijd was ook hun moeder in de kamer gekomen.

„Van je familie moet je het maar hebben,” zei ze verontwaardigd. „Wat laag-bij-de-gronds om iemand op zo’n gemene en doortrapte manier zijn huis af te troggelen.”

„We moeten iets doen,” vond Hielke.

„Zeker,” knikte Klinkhamer, „maar wat?”

Ze kregen geen gelegenheid om er verder over te praten, want de buitendeur ging open en in de bijkeuken hoorden ze de stem van Gerben.

„Volluk!”

„We zijn hier, Gerben!” riep Jeltje Klinkhamer.

„Sorry dat ik zomaar binnerval,” zei Gerben, terwijl hij in de deuropening verscheen, „maar zou iemand me misschien even willen helpen? Ik heb een leuke band.”

Sietse en Hielke gingen met hem mee naar de smederij.

„Het is de voorband, zie ik,” constateerde Sietse. „Die plakken we wel even.”

„Ik heb haast,” zei Gerben. „Kun je me geen fiets lenen?”

„We zetten er gewoon een ander voorwiel in,” stelde Hielke voor. „Dat is zo gebeurd.” Hij draaide de fiets ondersteboven.

„Ja, maar ik heb geen ander wiel nodig. Het mijne is nog prima.”

„Je had toch haast? Kom je eigen wiel maar weer halen als je tijd hebt.” Na die woorden liep Hielke naar een voorraadje fietswielen, die ergens in een hoek stonden, en zocht er een uit.

Sietse had met een paar slagen van een steeksleutel het wiel uit Gerbens fiets gedraaid, zodat Hielke het andere er direkt voor in de plaats kon zetten.

„Net echt,” zei Gerben bewonderend. „Dat doen jullie snel, jongens.”

„We zijn vaklui,” reageerde Sietse opschepperig. Hij draaide de moeren van het verwisselde wiel stevig aan.

„Prachtig, en hartstikke bedankt.” Gerben gaf het voorwiel een zwaai en merkte dat het snel en geruisloos, ronddraaide.

„Tussen twee haakjes, hebben jullie nog nieuws?” vroeg hij.

„Of is er niks bijzonders meer gebeurd?”

„We hebben een heel gek gesprek afgeluisterd,” antwoordde Hielke. „Niet toevallig trouwens. De neef van Melle sprak met een man die Joop heet. Karei probeert Melle zóveel schulden te laten maken dat hij straks zijn huis moet laten verkopen door de bank.”

Gerben keek Hielke fronsend aan.

„Begrijp jij dat?” wilde Sietse weten.

„Jazeker wel,” antwoordde Gerben, „en het is een rotstreek!

Weet je wat er gebeurt als de bank het huis van Melle moet verkopen om het geld van de hypotheek terug te krijgen? Dan steekt die Joop zijn vinger op en koopt het huis voor een spotprijs. Een habbekrats!”

„En Melle dan?” vroeg Hielke.

„Die is zijn huis kwijt en staat op straat,” zei Gerben grimmig.

„O?” Hielke werd kwaad. „Wie doet zoiets nou?”

„Criminelen of, in dit geval familie, die doen zoiets!”

„En wat kunnen wij eraan doen?” vroeg Sietse.

„Melle moet gewaarschuwd worden,” vond Gerben. „Zo snel mogelijk.”

„Die gelooft ons toch niet,” vermoedde Hielke. „Hij zal zeggen dat we ons met onze eigen zaken moeten bemoeien. Hij kijkt tegen zijn neef Karei op.”

Gerben zette zijn fiets weer op de wielen en trommelde

nadenkend op het zadel.

„Ik weet iets!” zei Sietse. „We doen het met protestborden!”

„Hoe bedoel je?” vroeg Hielke.

„Sorry, ik moet nu echt naar huis,” zei Gerben. „Straks ligt mijn dochter weer in de wieg en heb ik haar vanavond niet gezien. Bedenk iets goeds, vrienden. Succes ermee!” Hij reed zijn fiets naar buiten en slingerde zich op het zadel.

Sietse legde Hielke uit wat hij bedacht had. Even later waren ze druk in de weer.

„Doen we het meteen?” vroeg Hielke toen ze klaar waren.

„We gaan de zaak eerst verkennen,” zei Sietse.

Opnieuw voeren ze die avond in hun Kameleon het meer op, dit keer in de richting van Melles huisje. Daar zagen ze dat de Vlinder afgemeerd lag.

„Karel is binnen,” zei Sietse zacht. „Ik heb niet veel tijd nodig. Blijf jij in de Kameleon wachten, ik ben zo terug.”

„Oké, maar zorg dat je geen herrie maakt.” Hielke hield het verlichte raam van de huiskamer in de gaten.

Sietse pakte hun werkstuk, sloop de oever op en haastte zich gebukt het erf van Melle over. Hielke keek gespannen toe.

Als er nu iemand naar buiten kwam, liep Sietse genadeloos tegen de lamp.

Maar alles ging goed. Sietse keerde hijgend terug en liet zich

in de Kameleon zakken.

„Voor elkaar,” zei hij. „Laten we weggaan.”

„Wil je niet kijken wat er gebeurt?”

„Liever niet. We horen het vanzelf wel.” Hij duwde, geholpen door Hielke, de Kameleon weg van de oever en startte de motor. Tien minuten later waren ze thuis. De zon hing al laag boven de horizon.

Na het ontbijt kwam Louw opgewonden vertellen dat er de vorige avond een fikse ruzie was geweest op het erf van Melle.

„Man, je had die twee eens tekeer moeten horen gaan!”

„Wie?” vroeg Hielke. „Melle en zijn neef?”

„Ja man! Ze scholden elkaar uit voor rotte vis. En ineens sneed Melle de tros van de Vlinder door en schreeuwde naar Karei dat-ie moest ophoepelen! Ze schreeuwden zó hard dat Zwart erop afkwam.”

„Wat was er dan aan de hand?” wilde Sietse weten.

„Tja, dat weet ik niet,” antwoordde Louw.

„Dus de Vlinder is gevlogen,” begreep Hielke.

„Foetsie!” lachte Louw. „Die zien we nooit meer terug!”

Nu begon Sietse ook te lachen, maar de lach bestierf op zijn gezicht toen hij de surveillancewagen voor de smederij zag stoppen. „Oei!” schrok Sietse.

Zwart kwam binnen. Hij had drie kartonnen bordjes bij zich

en keek de jongens strak aan.

Louw keek met grote, onschuldige ogen terug.

„Is dit jullie werk?” wilde de politieman weten. Hij hield de bordjes omhoog.

„Wat is dat?” vroeg Klinkhamer. Hij had de auto vanuit de huiskamer zien aankomen en was nieuwsgierig naar de smederij gelopen. „Hoeveel protestborden hebben jullie in vredesnaam gemaakt?”

„Vier pa,” antwoordde Hielke. „Alles bij elkaar vier.” Zwart legde de drie die hij bij zich had, naast elkaar op een werkbank met de woorden: „Karel, de neef van Melle, zag deze dingen gisteravond in Melles tuin staan. Hij begon te schreeuwen van kwaadheid, zodat Melle naar buiten kwam. Toen begonnen ze te bekvechten. Karel dacht dat Melle ze gemaakt had en Melle voelde zich gepakt. Toen moet Karel zich hebben versproken en joeg Melle zijn neef het erf af.” Klinkhamer en Louw lazen het eerste bordje. Daarop stond: Ik wil geen zwembad. Op het tweede: Ik wil geen sauna. Het derde liet weten: Ik wil geen schulden.

Sietse en Hielke keken omlaag naar de neuzen van hun schoenen.

„Prima werk, jongens,” hoorden ze Zwart zeggen. Ze keken verrast, maar vooral opgelucht op.

„Vindt u?” vroeg Hielke. „Was het niet stom?”

„Welnee. Dankzij jullie bordjes is Karel door de mand gevallen. Het is maar goed dat Melle er op tijd achter kwam dat hij bedrogen werd.”

„Te maf!” lachte Louw. „Wat een toffe aktie, man!”

Sietse stak gevleid zijn borst vooruit en Hielke glom van trots.

HOOFDSTUK VII

Een crimineel plan

„Zo zie je maar weer,” zei Hielke. „Een paar bordjes hier en daar, en je lost een probleem op.”

„Was het maar waar,” reageerde Louw, die naar buiten keek, waar de politieauto wegreed.

„We kunnen het toch proberen?” zei Hielke.

„Proberen? Wat proberen?” vroeg Sietse.

„Of we met een stel borden de mensen van Jonkersveen op andere gedachten kunnen brengen. Die niet waagt, die niet wint.”

Louw dacht erover na en knikte langzaam. „Ja, waarom niet?” zei hij. „Nooit geschoten is altijd mis.”

„Wat kennen jullie een boel spreekwoorden,” vond Sietse.

„Als jij op zoek gaat naar geschikt karton, zal ik een paar leuzen opschrijven,” zei Hielke. „Want: wie schrijft, die blijft.”

„Je maakt me knettergek, hé!”

„Een man een man, een woord een woord,” deklameerde Hielke.

Sietse vond een oude lap en smeed die naar het hoofd van zijn tweelingbroer.

Hielke bukte zich lachend, greep een bundeltje ijzerdraad en mikte het naar Sietse. Dit projektiel miste ook zijn doel.

„Man, je bent zo scheel als een baviaan. De dag dat jij eens iets raakt, hijsen we de vlag,” riep Sietse.

„Speel je dan ook het volkslied?” wilde Hielke weten, terwijl hij een leeg kartonnen doosje zag liggen. Hij griste het van de werkbank, maakte er vliegensvlug een prop van en gooide het hard naar Sietse.

„Hé!” schreeuwde Sietse verontwaardigd toen de prop zijn kin trof. „Dat doet pijn, man!”

„Hijs de vlag!” lachte Hielke. „Zing het volkslied!”

„Ik ga karton zoeken,” gromde Sietse.

„Lafaard,” zei zijn broer. „Zie je dat, Louw? Nu druipt hij af, hè?”

Toen de rust was weergekeerd, stelde Hielke een paar leuzen voor. Ze besloten enkele borden met JonkersNeen! te maken, twee of drie met Geen centen van Lenten en een stuk of wat met een kreet die Louw had bedacht: Lenten bij Jonkersveen? Nooit!

Ze waren er heel wat tijd mee kwijt om al die bordjes te schilderen. Terwijl ze dat deden, heerste er een diepe stilte in

de smederij. Sietse trok nauwkeurig de letters over, terwijl hij zijn tong tussen zijn lippen geklemd hield. Ze gebruikten dikke viltstiften, die Hielke uit een la van zijn bureau had gehaald.

Eindelijk konden ze uitvaren.

Voor de brug werden ze ingehaald door de waterpolitie, maar omdat de brug openstond om een groot schip door te laten, moest de politie boot wachten. De Kameleon stopte ook.

Zonder iets te zeggen, pakte Sietse een bordje met JonkersNee! en drukte het vast op de achterkant van de patrouilleboot in de schuine hoek van de vlaggestokhouder. Even later kon de politie boot verder varen. De bemanning had niet in de gaten wat Sietse had gedaan.

„Jij durft, zeg,” siste Louw.

Sietse keek grijnzend de patrouilleboot na, die het meer overstak. Zelf stuurde hij de Kameleon in de richting van de Woudaap.

„Waarom zeg jij niks?” zei Sietse tegen zijn broer. „Vond je het niet goed van me?”

„Weet ik niet,” antwoordde Hielke aarzelend. „Als ze merken dat ze met een protestbord rondvaren, zullen ze dat vast niet zo leuk vinden.”

„Ach,” reageerde Sietse onverschillig. „Denk je echt dat die

agenten zulke pietluttten zijn? We kennen ze toch? Het zijn toffe kerels. Die houden wel van een geintje.” Zijn blik viel op de Woudaap. „Kijk!”

Ze kwamen tot de ontdekking dat het bord met het blauw geverfde woord JonkersNee! aan de omloop van de molen hing. En dat Kees er met zijn vader naar stond te kijken.

„Slim idee!” prees Sietse, terwijl hij de Kameleon zachtjes tegen de oever liet botsen. „Je kunt het al van heel ver zien.”

„Dat moet ook,” zei de molenaar. „Ik zou willen dat overal in Lenten zulke borden aan de huizen hingen. Heel de wereld moet weten wat wij van die idiote Jonkersveense plannen vinden. We laten ons niet...”

„Koniferen,” onderbrak Kees zijn vader.

„Wat zeg je?” vroeg Dijkstra.

„Koni... eh... fiskeren of zoiets. Dat heb ik ergens gelezen, geloof ik.”

„Confisqueren, wilde ik zeggen,” ging Dijkstra verder. „Jij met je koniferen. Konifeer jij maar gauw met je vrienden mee!” Dat liet Kees zich geen twee keer zeggen. Hij sprong in de Kameleon en porde Sietse in zijn maag.

„Geef gas, Klinkhamer!”

„Rustig rustig,” bromde Sietse.

„Zeg,” zei Louw tegen Kees, „wat jouw vader zei, was nog niet

eens zo gek.”

„Over dat confisqueren?”

„Nee, dat hier aan elk huis een protestbord zou moeten hangen.”

„Ja, en twintig reclame vliegtuigen in de lucht!” vond Sietse.

„Zoiets waren we al van plan,” zei Hielke. „Niet die vliegtuigen natuurlijk.” Hij liet de bordjes zien, die ze hadden gemaakt.

„Goh, jullie hebben hard aangepoot, zeg!” zei Kees verbaasd. Hij telde de bordjes. „Elf!”

„We hadden er twaalf,” zei Sietse. „De twaalfde hangt aan de politie boot.” Hij lachte. „Snap je?”

„Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? Vonden ze het wel goed?”

„Ze weten helemaal van niks, man!”

Kees floot van bewondering.

De Kameleon passeerde een groepje kampeerders die met hun boten voor de wal lagen. Sietse stuurde naar hen toe.

„Hoi!” zei hij. „We zijn bezig met een protestactie. Wij willen niet ingelijfd worden bij het dorp aan de overkant.”

„Jonkersveen?” vroeg een van de kampeerders. „Waarom?”

„Omdat Lenten rijker is dan zij,” antwoordde Kees.

„Ja,” ging Sietse verder, „en omdat het niet eerlijk is, hebben

we dit gemaakt.” Hij liet een paar bordjes zien. „Zou u er een aan uw boot willen hangen?”

„Geinig,” reageerde de kampeerder. De anderen grinnikten.

„Waarom niet, knul? Kom maar op!”

Opgetogen prikte Sietse in drie bordjes een paar gaatjes, zodat ten slotte aan elke boot, met touwtjes, een protestleus hing.

„Wij komen uit de randstad,” zei een van de vrouwen, „en we weten dus echt niet wat er tussen de twee dorpen speelt, maar aan een leuke actie willen we wel meedoen.”

„Mooi zo!” Hielke vond dat hij wat moest zeggen. „En hartstikke bedankt.”

„We halen ze pas weg als we weer thuis zijn,” beloofde een andere kampeerder. „Dus half Nederland zal straks jullie borden zien.”

„Te gek!” juichte Sietse.

Omdat dit zo goed was gegaan, durfde hij nu nog meer vakantiegasten aan te spreken.

Binnen een mum van tijd waren alle acht overgebleven borden over diverse boten verdeeld. Het leek nu wel of iedereen in Lenten tegen de plannen van Jonkersveen protesteerde.

De jongens hadden in hun enthousiasme echter niet op de

boot van de waterpolitie gelet. Die kwam plotseling langszij.
„O o,” schrok Louw, „daar heb je het gedonder.”
„Zeg jongens,” zei de brigadier. Hij had het bordje met
JonkersNeen! in de hand en zwaaide ermee. „Is dit jullie
werk?”

„Nou ja,” antwoordde Sietse, „u drinkt zo vaak koffie in ons
gemeentehuis dat u heus weieens iets voor onze gemeente
mag doen.”

De anderen staarden hem verrast aan. Zo hé, daar moest je
lef voor hebben...

Zelfs de politiemannen keken ervan op.

„Maar ja,” zei Sietse nu, „als u de koffie van Jonkersveen
lekkerder vindt... gooi me dan maar in de gevangenis.”

Een van de agenten schoot in de lach. Zijn collega aan het
roer keek snel weg om zijn lach te verbergen.

„Hoor eens,” zei de brigadier, „wij van de Waterpolitie
mogen ons niet met de belangen van een bepaalde gemeente
bemoeien. Als we het wel doen, komen we in
moeilijkheden.” Hij gaf het bordje terug.

„Goed brigadier,” zei Sietse, terwijl hij het bordje overnam.
„Sorry.”

„En als ik jullie een goede raad mag geven,” besloot de
politieman, „hou er dan mee op. Die aktie van jullie geeft

alleen maar ruzie.”

Op een teken van de brigadier gaf de agent aan het roer gas. De patrouilleboot voer verder.

Kees keek Sietse van opzij aan. „Dat heb je slim gedaan,” zei hij. „Ze werden eigenlijk niet eens kwaad.”

„Ik zei toch dat het toffe gozers zijn,” reageerde Sietse.

Wat later zagen ze de drie boten van de mensen uit de randstad van de oever wegvaren. De protestborden waren duidelijk te zien. Een paar mensen op de wal hieven verontwaardigd hun vuist op en riepen iets. Het klonk niet als een compliment.

„Kijk,” zei Louw, „die zijn vast uit Jonkersveen. De strijd is nu pas echt losgebarsten.”

„Misschien krijgt de brigadier op die manier toch wel gelijk,” merkte Hielke peinzend op. „Het zou niet leuk zijn als alle mensen uit Lenten en Jonkersveen ruzie gingen maken.”

„Waarom niet?” vroeg Sietse uitdagend. „Dan snapt iedereen meteen dat het menens is. Dat is het toch?”

„Hé, dat is Stienstra,” zei Louw.

„Wat zeg je?” Hielke keek, even van zijn stuk gebracht, naar de plek die Louw aanwees.

„Die man daar,” wees Louw. „Hij stak daarnet zijn vuist op. Ik zei nog: die zijn vast uit Jonkersveen. Nu herken ik hem.

Stienstra, de brandweercommandant.”

„Ja, en die andere vent, dat is Bottema,” zag Sietse.

„Van de garage?” vroeg Kees.

„De derde ken ik niet. Jullie?” zei Louw.

De drie mannen over wie ze spraken, zaten bij elkaar aan een tafeltje op het terras van het Paviljoen en waren in een ernstig gesprek gewikkeld. Ze hadden het er zo druk mee, dat ze de pilsjes die ze hadden besteld, waren vergeten. Er zat geen schuim meer op.

„Zie je?” zei Sietse smalend. „Zitten die kerels uit Jonkersveen bij ons op het terras. En straks, als ze Lenten hebben ingenomen, is het opeens hun terras. Wat een stelletje gluiperds, hè?”

„Wat zouden die te bepraten hebben?” vroeg Kees.

„Wie weet zijn ze jaloers op onze protestaktie en willen ze terugslaan,” overwoog Hielke. „Eigenlijk moeten we erachter zien te komen waar ze het over hebben.”

„Je hebt gelijk,” vond Louw. „Als we weten wat ze gaan doen, kunnen we ze misschien een poot dwars zetten. Zeg Sietse, leg eens achter dat Duitse jacht aan, dan zien ze ons niet vanaf het terras. We kunnen vandaar tussen de auto's op de parkeerplaats door naar het terras lopen. Zie je daarginds die terreinwagen? Ik weet zeker dat we ze daar vandaan kunnen

afluisteren. Kom op, we gaan erop af!”

Eigenlijk hadden ze helemaal niet zo voorzichtig hoeven zijn. De drie mannen op het terras zaten met hun hoofden vlak bij elkaar zeer ijverig te smoezen en hadden absoluut geen oog voor wat er om hen heen gebeurde.

De jongens slopen desondanks, op alles voorbereid, tussen de auto's door en doken weg achter de terreinwagen, zodat ze vanaf het terras niet te zien waren. Louw had gelijk: ze konden het gesprek duidelijk volgen.

Al binnen een paar minuten begrepen ze het. Ze keken elkaar met grote ogen aan.

„Maar dat is te maf,” fluisterde Louw.

„Mag het eigenlijk wel?” vroeg Hielke.

„Het is crimineel,” vond Kees.

„We moeten het meteen gaan vertellen,” zei Sietse opgewonden. „Man, man, wie bedenkt zoiets?”

„Stienstra en zijn bende natuurlijk,” zei Hielke nuchter. „We hebben het toch met onze eigen oren gehoord?”

„Ik geloof ze niet,” zei Louw.

„O, maar ze doen het echt, hoor,” voorspelde Kees. „Als die van Jonkersveen het op hun heupen krijgen, kun je de gekste dingen verwachten. Wat doen we nu?”

„Mijn vader waarschuwen,” antwoordde Sietse. Hij veerde

overeind en begon terug te lopen naar de Kameleon. De anderen volgden hem.

Toen Louw over zijn schouder keek, zag hij dat de drie mannen grijnzend het glas hieven en elkaar toedronken. „Ja, ze doen het,” zei Louw. „Ze hebben het zojuist met elkaar afgesproken.”

„Die Jonkersveense ellendelingen,” gromde Kees.

HOOFDSTUK VIII

Laat ze maar komen

Klinkhamer geloofde er niets van. Hij keek eerst zijn zoons aan en toen hun vrienden.

„Dus volgens jullie wil de brandweer van Jonkersveen onze brandweerauto stelen?” zei hij met een verbaasde blik in zijn ogen.

„Ja pa!” zei Sietse. „Vannacht om half twee. Ze komen stiekem met hun auto hierheen en verruilen die voor de onze.”

„Hun roestbak voor onze mooie brandweerwagen,” vulde Hielke aan.

Klinkhamer stak nadenkend zijn lippen vooruit. „En dat hebben jullie echt gehoord?” zei hij.

„Het was brandweercommandant Stienstra zélf,” knikte Sietse. „En die andere twee vonden het prachtig. Ze doen het echt, pa. Waarom zouden ze zoiets bedenken en het niet doen? Ze wisten niet dat ze afgeluisterd werden.”

„Ik ga een paar mensen bellen,” besloot Klinkhamer.

„Waarom?” vroeg Hielke benieuwd.

„Om de zaak te bespreken.” Klinkhamer greep de telefoon.

„Laat me even alleen.”

„Hè, toe nou, pa,” zeurde Sietse.

„Wegwezen!”

De vrienden liepen de smederij uit en gingen tegen de zijkant van het huis staan.

Terwijl ze stonden te raden naar wat de smid nu zou gaan doen, hoorden ze dat er iemand op een fiets naderbij kwam.

„Ha luiwammesen,” zei Gerben. Hij had een los fietswiel bij zich, dat hij naar Hielke toe rolde. „Vangen, joh. Dit is van jullie. Ik heb mijn voorband geplakt, dus worden jullie bedankt voor het lenen. Wat kijken jullie somber? Hopelijk toch geen pak slaag gehad?”

Hielke vertelde Gerben wat er die nacht ging gebeuren.

De glimlach op Gerbens gezicht verdween. „Mooi zo,” zei hij grimmig. „Prima dat we het weten. Waar is je vader?”

„In de werkplaats,” antwoordde Sietse. „Hij is aan het bellen.”

„Enig idee wat hij van plan is?”

„Hij stuurde ons weg,” zei Louw nors.

„Heel verstandig van hem,” vond Gerben. „Dit is niks voor kleine kinderen.”

„Zeg hé!” protesteerde Kees.

Maar Gerben had zich al omgedraaid en liep de smederij

binnen.

„Half twee,” zei Sietse, „dat is wel laat. Ik weet niet of ik zo lang wakker kan blijven.”

„Wil je erbij zijn?” vroeg Kees. „Je vader laat je nooit de deur uit gaan.”

„O nee?” reageerde Sietse uitdagend. „Let jij dan maar eens op. Hielke en ik zijn er vannacht bij. Reken daar maar op.”

„Half twee,” bromde nu ook Louw. „Dan slaapt het hele dorp.”

„Dat is ook de bedoeling,” merkte Sietse op. „Stienstra wil natuurlijk niet dat hun plan in het water valt. Hij wil dat wij morgenvroeg stomverbaasd zijn als we dat ouwe fornuis van een zogenaamde brandweerwagen in onze garage zien staan.”

„Ik snap trouwens niet wat er zo leuk aan is,” zei Hielke.

„Ach, die van Jonkersveen hebben gewoon een vreemd gevoel voor humor,” vond Kees.

„Het is niet eens zo simpel,” zei Louw na een stilte. „Ze moeten de garagepoort openbreken en onze brandweerwagen...” Hij brak peinzend zijn zin af en vroeg toen: „Hoe starten ze onze wagen eigenlijk? Of zit de sleutel in het contact?”

„Welnee,” antwoordde Hielke.

„Ik denk dat Bottema daar wel raad mee weet,” overwoog

Kees. „Die weet uiteraard alles van auto's af. Je moet weten welke twee draadjes je bij het contactslot moet lostrekken en met elkaar moet verbinden, dan kun je zo de motor starten. Zonder sleutelje.”

„Maar de wagen zal toch wel een stuurslot hebben?” vroeg Hielke.

Kees haalde zijn schouders op. „We zien wel,” zei hij.

„Ga jij dan ook kijken?” vroeg Louw.

„Wat dacht jij dan? Dat ik suffig thuis in mijn bed blijf liggen? Ik zal daar gek zijn, zeg! Jij komt toch ook?”

„Ja natuurlijk,” zei Louw, „als het me lukt. Mijn moeder slaapt altijd zo licht. Als ze me op de trap hoort, denkt ze dat er een inbreker is. Dan gilt ze het hele dorp bij elkaar.”

„Dat zal best meevallen,” meende Sietse. „Je moet op je sokken naar beneden gaan. Het is makkelijk zat. Wij hebben het vaak genoeg gedaan, hè Hielke?”

Gerben kwam weer naar buiten.

„En?” vroeg Kees. „Wat hebben jullie bedacht?”

Gerben aarzelde en kwam toen bij hen staan. „Nou,” zei hij, „we zullen die lui warm ontvangen. Nee, ik kan beter zeggen: nat.” Hij lachte.

„Bedoel je dat jullie hen gaan nat spuiten?” vroeg Sietse.

„Met drie hogedruk slangen!” grinnikte Gerben en hij deed

alsof hij een brandspuit in zijn handen had. „Pssst!”

„Dat is gaaf,” vond Sietse. „Hoe precies?”

„Ik heb al te veel verklapt.” Gerben pakte zijn fiets, maar reed niet direkt weg. „Reken maar dat het plan van de Jonkersvener brandweer zó goed is dat ze er zelf de meeste lol aan zullen beleven. Offe... misschien ook niet!” Hij ging op het zadel zitten. „We zullen die lui eens verrassen.” Hij fietste weg en riep nog: „Een héle natte verrassing, jongens. Kletsnat!”

„Daar moeten we bij zijn,” zei Sietse. „Al kost het me een hele week straf.”

Tijdens het avondeten keek Klinkhamer zijn vrouw op een gegeven moment indringend aan. Hij zei: „Jeltje, ik heb zomaar het voorgevoel dat onze schatjes vannacht niet braaf in hun bed zullen blijven liggen.”

„Vanwege...?”

„Precies.”

Sietse en Hielke wilden iets zeggen, maar hun vader hief afwerend een hand op.

„Als ik 'ja' hoor, dan wordt er gelogen,” ging hij verder. „En daar hou ik niet van, vooral omdat ik weet dat jullie bijzonder veel moeite hebben om je neus ergens niet in te steken. Daarom mogen jullie, wat mij betreft, komen kijken wat er

gebeurt. Maar blijf op een afstand en bemoei je er niet mee. Afgesproken?”

„Nou en of, pa!” antwoordden Hielke en Sietse bijna gelijktijdig.

„Het zal mij benieuwen hoe jullie aktie afloopt. Het is natuurlijk belachelijk dat jullie zoiets moeten doen,” zei Jeltje Klinkhamer.

„Vind ik ook,” gaf Klinkhamer toe, „maar het wordt ons opgedrongen door die domme Jonkersveners. We kunnen niet met onze armen over elkaar blijven zitten.”

„Gerben vertelde dat jullie die lui gaan natspuiten,” merkte Sietse op.

„We zullen ze niet in brand steken,” zei Klinkhamer. „De slager, de bakker, Kramer, Schaafsma en Gerben zijn vannacht present.”

„Jij ook?” vroeg Sietse.

„Ik ook,” knikte Klinkhamer. „We zullen onze collega’s eens flink op hun donder geven.”

„Hoe dan, pa?” smeekte Hielke. „Eén ding wil ik nu wel vertellen: ze krijgen niet eens de kans om onze spuitwagen zelfs maar aan te raken.”

„Waarom waarschuw je de politie niet?” vroeg Jeltje. „Wat moet Zwart in z’n eentje beginnen?”

„Hij kan toch voor versterking zorgen? Maar volgens mij is er nog iets aan de hand. Ik geloof vast dat jullie die aktie leuk vinden, hè? Geef het maar toe.”

„Oké,” gaf Klinkhamer toe, met een grijns van oor tot oor. „We willen die lui uit Jonkersveen gewoon in hun kladden grijpen. Beschouw het maar als een wedstrijd.”

„Wedstrijd?” herhaalde Jeltje Klinkhamer weifelend.

„Die wij zullen winnen!” voorspelde haar man.

„Als ik je zo zie, dan begrijp ik wel waarom je zoons zulke lieverdjes zijn!”

„Het komt wel goed, Jeltje, dit wordt een knaller. Wacht maar af!”

„Zet jij je wekker?” vroeg Sietse fluisterend aan Hielke toen ze rond tien uur de trap opliepen naar hun slaapkamer.

„Ja, dat is geen gek idee. Zet jij ’m ook maar. Je kunt nooit weten.”

„Eén uur?”

Het bleek achteraf helemaal niet nodig te zijn geweest. Zowel Sietse als Hielke deed geen oog dicht. Zo tegen kwart voor één sloop Hielke naar de kamer van zijn broer en gluurde om de deur. Sietse zat meteen rechtop en knipte zijn bedlampje aan.

„Laten we maar vast gaan,” zei Hielke zacht. „Oké.”

Nog voordat hun vader zijn brandweerpak aan had, waren ze al op weg naar het centrum van het dorp. De straatverlichting brandde nog maar op halve kracht, wat zeggen wilde dat de helft van de lantaarns uit waren. Dat gebeurde altijd automatisch om middernacht.

Het viel Sietse en Hielke op hoe hard hun schoenen klonken in de uitgestorven straten.

Alle ramen waren donker. Het leek of Lenten er nu heel anders uitzag dan overdag.

„Ik ben benieuwd,” zei Sietse na een poosje.

„Ik hoop dat het plan van pa lukt,” mompelde Hielke.

Ze bereikten de garage. Een donkere gestalte stapte juist van zijn fiets. Hij droeg het hoekige brandweerpak met de lichtgevende strepen. Sietse en Hielke versnelden hun pas. De man draaide zich nu haastig om. „Jullie hier?” siste hij. Het was Gerben.

„Pa vindt het goed,” zei Sietse snel.

„Zo? En dat moet ik geloven?”

„Vraag het hem zelf maar,” zei Hielke. „Hij kan elk moment komen.”

„Hm.” Gerben liep naar de zijdeur en opende die met een sleutel. De brandweerwagen glom in de duisternis. Er hing een vage dieselgeur.

„Wat is nu precies het plan?” wilde Sietse weten.

„We sluiten drie spuiten aan en zetten de tank onder druk,” antwoordde Gerben. „Zodra die van Jonkersveen hier hun neus naar binnen steken, krijgen ze de volle laag. We spuiten dat stelletje simpelweg weer naar buiten.”

„Gaaf,” glimlachte Sietse.

Toen het ongeveer kwart over één was, waren de mannen die Klinkhamer had opgeroepen, allemaal aanwezig.

Klinkhamer nam Sietse en Hielke mee naar het kantoor-tje.

„Jullie blijven hier,” eiste hij. „Nee, geen gejammer. Je weet nooit wat er gebeurt. Jullie blijven uit het schootsveld. Dat is veel veiliger.”

„Oké,” bromde Hielke niet erg enthousiast. Hij keek met Sietse door het brede raam van het kantoor-tje naar de mannen die alles in gereedheid brachten. Dat deden ze snel en zonder veel te zeggen. Je kon goed zien dat ze dit vaker hadden gedaan. Iedereen wist precies wat er moest gebeuren. Binnen vijf minuten stonden ze klaar met de spuiten.

Opeens rinkelde de telefoon.

Sietse en Hielke schrokken zich lam. Hielke greep als vanzelf de hoorn en luisterde.

„Ben jij dat?” vroeg een bekende stem.

„Mam?” reageerde Hielke verbaasd.

„O, jij bent het. Goed, zeg tegen je vader dat ik ze zojuist heb zien langskomen,” zei Jeltje Klinkhamer.

Klinkhamer was het kantoortje binnengekomen en keek vragend naar Hielke. Deze gaf de hoorn aan zijn vader. „Het is mam, pa.”

Nu kreeg ook Klinkhamer te horen dat de brandweerwagen van Jonkersveen heel rustig het dorp in was gereden, de smederij was gepasseerd en nu op weg was naar de brandweergarage van Lenten. „Ze kunnen er over een paar minuten zijn,” besloot Jeltje Klinkhamer.

„Hé,” zei Hielke, „leuk dat mam ook meedoet.”

Klinkhamer ging de manschappen het nieuws vertellen, waarna ze met z’n allen in gespannen afwachting naar de poort bleven kijken. Er brandde niet meer dan één zwak peertje in de garage, maar dat was voldoende.

Na drie minuten gebeurde er nog niets. Er was zelfs niets te horen van een zwaar voertuig dat naderbij kwam.

De spanning in de garage was om te snijden. Sietse merkte niet dat hij op een nagel begon te bijten. Hielke moest moeite doen om niet heen en weer te gaan schuiven op zijn stoel.

„Hé Gerben,” siste Klinkhamer, „kijk eens waar ze blijven.” Gerben knikte zwijgend, liet de spuit los die hij samen met Kramer had vastgehouden, en sloop naar de zijdeur. Die opende hij voorzichtig. Daar gluurde hij met één oog doorheen.

De brandweerwagen van Jonkersveen was in aantocht.
Stienstra zat achter het stuur en zes andere mannen duwden de wagen. Ze waren zo slim geweest om de motor af te zetten. Gerben trok zich terug, bracht fluisterend verslag uit en stak zijn duim omhoog.
„Het gaat gebeuren,” zei Hielke.

HOOFDSTUK IX

Hoop op toekomst

Stienstra sprong uit de wagen zodra die voor de garagepoort stond, verzamelde zijn mannen en gebaarde naar een van hen dat deze het slot moest openbreken.

Er kwam een koevoet aan te pas, maar het kostte de Jonkersveners tot hun verrassing weinig moeite om de zaak te forceren. Het slot was binnen een paar seconden los.

Niemand merkte dat er opvallend korte schroefjes waren gebruikt. Daar had Klinkhamer die avond nog snel even voor gezorgd. Op deze manier zou er nauwelijks iets vernield worden.

„Ze maken het ons wel erg makkelijk,” grijnsde Bottema.

„Poort open,” zei Stienstra. „Let erop dat die niet te hard knarst.”

„Wacht effe, wacht effe,” zei Bottema. Hij had, terwijl de poort langzaam omhoogrolde, binnen een glimp van een brandweeruniform opgemerkt. Dat was misschien niet zo gek, maar wèl dat er iemand in zat. Bottema voelde nattigheid. Toen Klinkhamer meteen daarna het bevel gaf de kranen

open te draaien, voelden de mannen uit Jonkersveen die nattigheid allemaal. De drie krachtige waterstralen troffen onmiddellijk doel.

Stienstra, Bottema en drie andere mannen rolden weerloos over de grond. Twee van hen werden onder hun brandweerauto gespoten, een ander botste tegen een wiel. De twee resterende Jonkersveners bleven wijselijk achter hun brandweerwagen schuilen.

„Die zat!” schreeuwde Sietse, die ondanks het verbod van zijn vader, toch het kantoortje was uitgelopen. „Dat was goed raak, zeg!”

Hielke liep naar zijn broer toe en sloeg in diens opgestoken rechterhand. „Dat zal ze leren!” riep hij.

De mannen uit Jonkersveen waren volkomen machteloos tegen de hoge druk van het water. Zodra iemand overeind wilde krabbelen, ging hij weer onderuit. Het was een ongelijke strijd, maar dat kon niemand iets schelen, behalve die mannen uit Jonkersveen natuurlijk.

In het kantoortje begon voor de tweede keer de telefoon te rinkelen.

„Wat krijgen we nou?” vroeg Hielke zich af. Omdat hij de enige was die het gebel kennelijk hoorde, liep hij terug en nam op.

„Hielke?” vroeg de stem van zijn moeder. „Er is brand gemeld in Jonkersveen. Aan het eind van de Dominee Greynweg. Geef het snel door.”

„Brand? Shit!” Hielke smeed de hoorn terug en rende het kantoortje uit. Hij sloeg zijn vader op de rug en riep hem in het oor wat er aan de hand was.

Klinkhamer draaide ogenblikkelijk zijn spuit dicht en bulderde: „Brandmelding in Jonkersveen! Slangen los. Straalpijpen meenemen. Gerben aan het stuur. Starten!” Het waterspelletje was meteen afgelopen. De mannen van Lenten deden precies wat hun commandant had geroepen en zaten binnen enkele seconden op hun vaste plaatsen in de wagen.

De mannen uit Jonkersveen veegden het water uit hun ogen en deinsden achteruit toen de wagen van Lenten aansloeg.

„Hebben jullie het niet gehoord?” vroeg Klinkhamer vanuit de cabine. „Er is brand in jullie dorp. Dominee Greynweg. We gaan alvast vooruit.”

Stienstra begon nu ook een paar bevelen te schreeuwen en sprong na zijn manschappen in de oude brandweerwagen. In de tussentijd had Gerben de wagen van Lenten het plein op geloodst en gaf gas.

Sietse was het kantoortje uit gerend en had zich bij Hielke

gevoegd. „Laten we er ook naartoe gaan!” stelde hij voor.

„Dan moeten we opschieten,” vond Hielke.

Ze vlogen naar buiten en legden de afstand naar hun boothuis in een recordtijd af. Zwaar hijgend zaten ze even later in de Kameleon en voeren onder de brug door het meer op. Aan de overkant zagen ze een rode gloed aan de donkere horizon.

„Dat fikt aardig,” zei Sietse.

Links reed de brandweerwagen van Lenten over de Polderdijk. Gerben nam grote risico's door, ondanks de smalle weg, een vaart van minstens tachtig kilometer per uur aan te houden. Toen hij het Paviljoen aan de achterkant passeerde, reed de wagen van Jonkersveen net het dorp uit. De Kameleon naderde de overkant van het meer en voer het kanaal binnen. Het geloei van de motor weerkaatste tegen de oevers.

Gerben was de Dominee Greynweg opgedraaid, die een stukje verderop evenwijdig aan het kanaal liep, en trapte opnieuw flink op het gaspedaal.

Na een volgende bocht in de weg zagen ze dat er een schuur in brand stond. Diverse mensen, de meesten in pyjama, waren uit hun huizen gekomen en keken opgewonden toe. Nog voordat Gerben de wagen goed en wel tot stilstand had gebracht, opende Klinkhamer al het portier en sprong eruit.

De andere mannen volgden zijn voorbeeld.

„Hé, maar dat is de brandweer van Lenten,” hoorde Gerben iemand verbaasd uitroepen, terwijl hij zich uit de cabine liet glijden. „Waar is die van ons?”

„Tegen de wind in!” commandeerde Klinkhamer. De slangen werden uitgerold en onder druk gezet. „Schaafsma, Kramer! Hou die bommen nat! Mensen opzij! Als het dak instort, vliegen de vonken jullie om de oren!”

De meeste toeschouwers maakten dat ze wegkwamen. Sietse en Hielke hadden ondertussen een goede plek gevonden om af te meren. Ze klommen tegen de steile kanaalwand op.

„Die schuur brandt helemaal af,” voorspelde Hielke. „Niks meer aan te doen.”

„Hopelijk stonden er geen beesten in,” zei Sietse.

„Waar blijft de wagen van Jonkersveen eigenlijk?” vroeg Hielke. „Ze zullen toch geen leuke band hebben, hè?”

„Nee, Zwart heeft hen op de bon geslingerd wegens te hard rijden,” grinnikte Sietse.

Twee mannen sleurden een zuigslang naar het kanaal en lieten het uiteinde in het water zakken. Kort daarop werd de pomp in de wagen gestart en konden er twee stralen op de brandende schuur worden gericht.

De voorspelling van Klinkhamer kwam uit: zeer onverwacht stortte het dak van de schuur met een rommelend geluid in en steeg er een enorme vonkenregen op.

Sietse en Hielke doken in elkaar toen er zo'n gloeiende wolk op hen afkwam. Het vuur woei sissend over hen heen naar de overkant van het kanaal. Daar vatte een hooiberg vlam.

„Slang drie naar de overkant!” riep Klinkhamer. „Is er een boot?”

„Hier!” riep Hielke terug.

„Wel verdraaid! Wat doen jullie hier? Alles in orde met jullie?”

De bakker was naar de Kameleon gehold en sleepte een slang achter zich aan. Sietse en Hielke hielpen hem aan boord en Sietse startte de motor. Bij de hooiberg sprong de bakker op de wal en stak een hand op ten teken dat hij water moest hebben. Toen dat kwam en zich op het brandende hooi stortte, ontstond er een witte rookkolom.

Het was natuurlijk niet leuk wat er allemaal gebeurde, maar het vuur, de rook en de opwinding zorgden ook voor een heleboel sensatie. Hielke en Sietse konden het niet helpen dat ze als gebiologeerd naar de twee branden keken, die met verwoede ijver door de mannen uit Lenten werden bestreden.

Van de hooimijt bleef nauwelijks iets over. De schuur verging het niet veel beter. Maar binnen een half uur na hun komst, kon Klinkhamer het sein ‚brand meester’ geven. De stralen werden op halve kracht gezet en dienden alleen nog maar om na te blussen.

De Kameleon bracht de bakker terug naar de andere kant van het kanaal.

„Handig, zo’n boot,” vond de bakker. Zijn gezicht zat vol zwarte vegen. „Als jullie er niet waren geweest, had ik moeten zwemmen.”

„Met dat zware brandweerpak aan, zou u gezonken zijn,” zei Hielke.

In de tussentijd was Zwart gearriveerd. Hij had de twee brandweerwagens langs zijn huis horen komen en was er achteraan gegaan om te zien wat er aan de hand was. Zwart had zijn auto scheef in de berm neergezet en praatte nu met Klinkhamer.

Een paar korte gesprekken met enkele omstanders maakten Zwart duidelijk dat de oorzaak vermoedelijk kortsluiting was. Iemand had gezegd dat de eigenaar van de schuur zelf elektrisch licht had aangelegd, maar er uit zuinigheid een te dunne kabel voor had gebruikt. De zware machines in de schuur trokken waarschijnlijk zoveel stroom, dat de kabel was

doorgebrand. De eigenaar zelf wilde dat nog niet toegeven.

„We zullen de zaak onderzoeken,” zei Zwart, terwijl hij zijn opschrijfboekje wegstopte. „Dat wil zeggen: mijn collega van Jonkersveen,” Zijn blik viel toen op Hielke en Sietse.

Voordat Zwart wat kon zeggen, vroeg Sietse hem: „Bent u de brandweer van Jonkersveen toevallig nog tegengekomen?”

„Nu je het zegt,” antwoordde Zwart. „Ik geloof dat ik ergens in de buurt van de Woudaap een brandweerwagen zag staan.”

„Stond hij daar?” verbaasde Sietse zich. „Reed-ie niet?”

„Volgens mij hadden ze een leuke band,” zei Zwart.

Sietse en Hielke schoten in de lach.

„Gedraag je, jongens,” zei de politieman streng. „Dat kan iedereen overkomen.”

„Sorry,” zei Sietse met een scheef gezicht. „Ja, het kan iedereen overkomen, natuurlijk. Zelfs de brandweer van Jonkersveen!”

„Jullie waren er snel bij,” zei Zwart. „Als ik de mensen hier mag geloven: binnen tien minuten. Dat is volgens mij een record.”

„Jazeker agent,” knikte Hielke. „Een wereldrecord. Nu heeft iedereen kunnen zien hoe goed onze brandweer is.”

„En hoe sloom die van Jonkersveen,” vulde Sietse aan.

Weer een half uurtje later stelde Klinkhamer vast dat het werk

erop zat. Hij riep dat de zaak kon worden ingepakt en opgeruimd.

„Hè hè,” zei Gerben, voordat hij in de wagen klom. Het zweet stond op zijn voorhoofd en hij grijnsde. „Dit karweitje is dus weer gefikst,”

„Prima gedaan, Gerben,” zei Hielke, Toen vertelde hij waarom de wagen van Jonkersveen niet was komen opdagen.

„De zielepoten,” reageerde Gerben geringschattend. „Als ik daarvoor een cijfer ZOU mogen geven, zou ik zeggen: een vier min,”

„Drie plus,” vond Sietse.

„Zwaar onvoldoende in elk geval,” grijnsde Hielke.

Toen Sietse 's morgens zijn ogen opendeed en lodderig naar zijn wekkerradio keek, was hij op slag klaarwakker. Dit was hem nog nooit gebeurd.

Hij had amper vijf minuten nodig om beneden te komen en zette zich alvast schrap voor de sneer van Hielke. Maar de enige die Sietse tegenkwam, was zijn moeder.

Jeltje Klinkhamer was in de keuken bezig omdat het langzamerhand tijd werd voor het middageten.

„Goeiemorgen,” wenste ze. „Lekker uitgeslapen?”

„Ja, dat wel. Waar is Hielke? Is hij al met de Kameleon weg?”

„Nee hoor.”

„Waar is hij dan?”

„Je hebt het van hem gewonnen,” glimlachte Jeltje Klinkhamer. „Hielke ligt nog steeds op één oor.”

„Nu nog? Het is al elf uur geweest!” Sietse ging opgelucht aan tafel zitten. Er was gedekt voor twee.

De zon brandde toen Sietse en Hielke zich die middag met Louw en Kees op het meer waagden.

Omdat Louw en Kees die nacht er niet bij waren geweest, werden ze nu uitgebreid op de hoogte gebracht door hun twee vrienden. Kees schoot om de haverklap in de lach.

Sietse stuurde de Kameleon het kanaal in en liet de afgebrande schuur en hooimijt zien.

Er liepen tamelijk veel mensen rond, onder wie Stienstra.

„Het vuur is geblust, hoor!” riep Sietse. „Dat heeft onze brandweer gedaan!”

Stienstra wierp hem een allesbehalve vriendelijke blik toe.

Op de terugweg zag Kees tussen de bomen door, die aan het eind van het kanaal scheef op de oever stonden, een woonboot liggen. „Hoop op Toekomst’ las hij boven de deur.

„Daar is iets mis mee,” zei Kees. „Moet je zien hoe scheef die boot in het water ligt. Vaar er eens naartoe, Sietse?”

De Kameleon voer langs zij en het gezicht van een jonge vrouw dook achter een van de ramen op. Bijna tegelijkertijd

ging de deur open. Er kwam een meisje tevoorschijn, dat een spijkerbroek en een gescheurd T-shirt droeg.

„Hoi,” zei Sietse. „Volgens mij mogen jullie hier niet liggen.”

„We hebben pech,” vertelde het meisje, terwijl ze nadenkend de Kameleon bekeek. Nu kwam ook de jonge vrouw aan dek.

„Hallo, jongens,” zei ze. „Heeft iemand van jullie verstand van techniek?”

„Wat is er dan kapot?” vroeg Louw.

„De pomp. We maken water.”

„Dat is niet zo best,” vond Hielke. Samen met de anderen stapte hij over op de woonboot.

De inrichting van de boot zag er niet meer nieuw uit en de meeste wanden zaten vol grote vochtplekken.

„We zijn op weg naar Lenten,” vertelde het meisje. „Maar de schipper van de platschuit die ons hier naartoe heeft geduwd, vertelde dat-ie een boodschap moest doen en is verdwenen.”

„De pomp is naar de haaien,” stelde Hielke vast, nadat hij het apparaat van alle kanten had bekeken.

„O, wat vervelend,” zei de vrouw. „Zou ik hier ergens een goede tweedehands pomp kunnen krijgen, denk je?”

„Mijn vader zal er nog wel een hebben,” antwoordde Sietse.

„Maar dan moeten we jullie naar Lenten brengen.”

„Nou, dat is dan een geluk bij een ongeluk. Toepasselijker

kan het spreekwoord bijna niet zijn.” De vrouw keek opgelucht. „Hoor je dat, Monique? We zijn misschien geholpen.”

Het meisje knikte.

„Hoe heet je verder?” wilde Louw weten.

„Hofman,” zei het meisje, „en dat is mijn moeder. Zeg, maar hoe krijgen jullie ons helemaal naar de andere kant van het meer? Toch niet met dat bootje, hè?”

„Echt wel,” reageerde Sietse stoer. „Let maar eens op.”

De Kameleon werd achter de woonboot vastgemaakt en Louw gooide de touwen van de boot los. Zonder al te veel moeite duwde de Kameleon de Hoop op Toekomst het meer op.

Monique en haar moeder, die beiden op het enigszins hellende dek stonden, keken zeer verbaasd.

„Maar dit is ongelooflijk!” lachte mevrouw Hofman.

„Het lijkt wel een wonderboot, die Kameleon van jullie!” riep Monique uit.

„Is ’t ook,” glimlachte Sietse.

Langzaam en zonder brokken, duwde de Kameleon de woonboot naar de andere kant van het meer. De Woudaap scheen almaar groter te worden, zodat het bord dat aan de reling van de omloop hing, steeds duidelijker te lezen was.

„JonkersNeen?” vroeg Monique zich hardop af. „Wat is dat voor iets gek?”

Hielke legde alles uit, waarop ze hartelijk lachte.

„Lenten is een mooi dorp,” vond mevrouw Hofman. „Vooral als je het vanaf het meer ziet. Ik hoop voor jullie dat Jonkersveen jullie nooit inlijft.”

Die opmerking deed de jongens goed.

Terwijl Hielke en Kees opgewekt met Monique over de strijd tussen beide dorpen praatten, zorgde Sietse er samen met Louw voor dat zowel de woonboot als de Kameleon netjes kon afmeren. Louw sprong op de oever en legde de woonboot vast.

„Ik zal wel even met mijn vader gaan praten,” bood Hielke aan. Met die woorden haastte hij zich naar de smederij.

„Waarom waren jullie op weg naar Lenten?” vroeg Sietse aan Monique.

Kees en Louw gingen intussen de woonboot binnen om mevrouw Hofman te helpen. Het lek werd dan wel niet groter, maar omdat de pomp kapot was, sijpelde het water onophoudelijk door naden in de bodem naar binnen.

Kees vulde een paar emmers die hij overboord leeggooide en Louw duwde een oude handdoek tegen de lekkage.

„Mijn moeder wil een kennis van vroeger begroeten,”

antwoordde Monique. „Tenminste, ze hoopt dat hij in Lenten woont.”

„Wie?”

„Hij heet Melle.”

„Ja, die woont hier. Melle de Vries.”

Het meisje rende meteen naar binnen om het goede nieuws te vertellen.

„Nou, dat is dan nog een keer geluk hebben,” zei mevrouw Hofman met haar hoofd om de deur. „Ja, want weet je, we kennen hem nog uit de tijd dat hij met een carrousel rondtrok en wij met onze snoepkraam. We kwamen elkaar op bijna elke kermis tegen.”

„Staan jullie op de kermis?” vroeg Sietse.

„Nu niet meer,” antwoordde Monique een beetje triest.

„Nee, nadat mijn man gestorven is, heb ik de kraam moeten verkopen,” voegde haar moeder eraan toe.

„Melle heeft ook geen carrousel meer,” wist Sietse. „Hij werkt in de meubelcentrale.”

Hielke keerde terug met zijn vader. Klinkhamer droeg een gereedschapskist en Hielke een waterpomp.

„Eigenlijk zou u het lek moeten laten repareren,” zei de smid nadat hij mevrouw Hofman en Monique begroet had.

„Pompen is mooi, maar het is dweilen met de kraan open.

Laten we eerst eens naar de pomp kijken.”

„Volgens mij kan die bij het oudroest,” merkte Louw op.

„Ik schaam me,” zei mevrouw Hofman. „Wat sloven jullie je toch allemaal uit voor ons. We bezorgen jullie opeens een heleboel last,”

„Ach, onzin,” vond Sietse. Klinkhamer verwisselde de pomp. Hij sloot hem op de accu aan en het apparaat begon meteen te werken. „Te gek!” juichte Monique. „Tja, en die naden, daar zou ik maar niet te lang mee wachten,” zei Klinkhamer. Hij bekeek de kapotte pomp.

„Weet je wat?” vroeg Sietse. „Als we de boot nou eens naar de werf van Gaastra brachten. Dan kan hij daar misschien snel gerepareerd worden.”

Er ging een maand voorbij. In die maand veranderde er een heleboel. Het provinciebestuur was geschokt over de gebeurtenis met de brandweerwagens en had onmiddellijk actie ondernomen. Besloten werd dat de tijd nog niet rijp was voor het samenvoegen van de beide gemeentes en de fusieplannen werden voorlopig in de ijskast gezet. Lenten bleef zelfstandig!

Het gemeentebestuur van Jonkersveen bood officieel haar excuses aan voor de actie van de brandweer en kwam met een bezuinigingsplan om hun gemeente er weer bovenop te

helpen. Alleen voor een nieuwe brandweerwagen werd nog wel geld uitgetrokken!

Zo'n vier dagen voor het eind van de zomervakantie stond Melle opeens in de smederij.

Klinkhamer had Sietse en Hielke klusjes opgedragen, die ze niet echt leuk vonden. Ze waren veel liever gaan varen. Sietse veegde de vloer aan met een stugge bezem en Hielke sorteerte tientallen schroeven op lengte en dikte om ze daarna in diverse laatjes op te bergen.

„Ha, mensen!” zei Melle. „Hier wordt hard gewerkt, zie ik.”

„Reken maar,” knikte Klinkhamer. „Hoe gaat het met mevrouw Hofman en Monique? Bevalt het hen nog steeds in Lenten?”

„Ik ben bang dat ze hier niet meer weg zijn te slaan,” antwoordde Melle met een onverwachte overwinnaarsgrijns.

„Astrid... eh, mevrouw Hofman heeft Monique op school ingeschreven en zelf is ze op zoek gegaan naar een baantje in de stad. Dat valt niet mee, maar ze houdt vol, zegt ze.”

„Heel mooi,” vond Klinkhamer. „En hoe zit het met hun boot?”

„Die heeft Gaastra gerepareerd,” antwoordde Melle, „maar er is een ander probleem. De tijdelijke ligvergunning loopt binnenkort af en ze krijgt geen verlenging. Daarom hebben

we besloten de boot op het droge te trekken,”

„Maar dan mogen ze er niet meer in blijven wonen,” wist Hielke. „Hoe lossen ze dat op?”

Melle keek naar de vloer. „O, maar dat is simpel,” zei hij, terwijl hij weer opkeek. „Astrid en Monique trekken bij mij in. Is trouwens ook veel beter. Zo’n boot tocht als de ziekte, is ontzettend krap en...”

„Daar ben ik blij om, Melle,” zei Klinkhamer.

„Ik ook,” gaf de ander toe. „Waar ik voor kom... we willen een serre aan mijn huis bouwen. Met een raamwerk van staal. Zou u dat niet voor ons willen maken?”

„Met alle plezier, Melle!” Klinkhamer legde de hamer neer, die hij al die tijd had vastgehouden. „Ik loop onmiddellijk met je mee. Wijs me maar wat jullie precies van plan zijn.”

Sietse en Hielke keken elkaar aan.

„Zeg, snap jij wat ik snap?” vroeg Hielke. „Melle had het telkens over ’wij’ en ’ons’. Niet over ’ik’. En hij gaat zijn huis uitbreiden.”

„Ja, ik snap het,” zei Sietse.

„Wat dan?” klonk het uitdagend.

„Dat er straks een feessie is!”

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)